

OSUD
HNĚVU

&

PLAMENE

K. A. TUCKEROVÁ

FRAGMENT

Osud hněvu a plamene

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

K. A. Tuckerová

Osud hněvu a plamene – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

OSUD
HNĚVU
&
PLAMENE

K. A. TUCKEROVÁ

FRAGMENT

*Paulovi za to, že během posledních třech měsíců
každý večer vyřešil, co budeme jíst.*

POZNÁMKA AUTORKY

První kniha mi vyšla před deseti lety, v květnu 2011. Byla to young adult fantasy kniha jménem *Anathema*, první díl série. O několik let později jsem přesedlala na žánry contemporary romance a thriller (které oba zbožňuji), ale někde v nitru jsem pořád cítila, že bych se zase ráda ponořila do světa fantasy.

V roce 2015 jsem začala pracovat na osnově nového fantasy příběhu. Každý rok jsem ten textový soubor otevířela, něco málo do něj přidala a přemýšlela nad tím, jaký rok se asi bude psát, až knihu dokončím.

Pak přišel rok 2020 následovaný rokem 2021, během kterých se mi tato kniha stala únikem, jelikož se nesmělo nikam chodit. Ti z vás, kteří četli mou knihu *Anathema*, si všimnou, že jsem z toho příběhu převzala několik aspektů – hodně věcí týkajících se magie a světa, koncept osudů, nelidských bytostí, a dokonce i několik jmen. Některé pasáže v úvodní scéně jsou dokonce zkopírované slovo od slova. Tím ale veškeré podobnosti končí.

Tento příběh se ubírá *diametrálně* odlišným směrem. Ti z vás, kteří *Anathemu* nečetli, by měli vědět, že jsem tuhle sérii už stáhla z prodeje. Mé schopnosti coby spisovatelky totiž oproti mým začátkům došly značného zlepšení.

Nedokážu si představit lepší způsob, jakým deset let publikování románů oslavit, než vydáním *Osudu hněvu a plamene*. Kniha je určená dospělému publiku (ne mladým dospělým, i když si nemyslím, že by obsahovala něco *příliš* skandálního) a sloužila mi jako koníček i možnost útěku před realitou. Doufám, že si při jejím čtení užijete tolik zábavy jako já při jejím psaní.

SKATRANA

SHADOWHELM

Bentsend

S

K Espaduru
a Udrelu
→

Westport

NYOSKÝ ZÁLIV

Mrtvý les

YBARIS

MORDAIN

NYOS

Terrenské hory

ARGON

Mrtvá hlubina

POBŘEŽÍ
SIRÉN

Údolí kostí

VELKÁ
PROPAST

hora L'Or

NEKONEČNÉ
MOŘE

Venhorenské hory

Lyndel

Aminadavovy
pláně

Hawkrest

Belleross

Prastarý les

Fernhoth

PORTSEND

CIRILEA

ISLOR

OSTROSKÝ ZÁLIV

KIER

SEACADORE

PRŮLIV ŠTĚSTĚNÝ

Bythesea

Salt Bay

Ketting

OSTROS

RATHEUS

PROLOG

1739

„Čas mé smrti se nachýlil.“ Sofiiny jemné ruce vystoupaly po Elijahově hrudi, aby se pak spojily na jeho týle.

„Ovšem jestli se mylíš –“ odmlčel se, protože nedokázal zbytek věty ani vyslovit.

„Já se *nemýlím!*“ okřikla ho. Horkokrevná žena s měděnými vlasy se snadno rozčílila.

Odtáhl se od ní a přesunul se k nedalekému oknu, odkud mohl sledovat rušný noční život za zdmi hradu. Plebejcům záviděl zřídka. Nyní sledoval koňské povozy drkotající po dlažebních kostkách odvázející opilce z nevázaných oslav, na kterých teklo pivo proudem, aby si doma ještě stihli lehkomyšlně zasouložit, a popuzeně se zamračil. Proč nemohly i jeho problémy být tak banální?

Elijah krátce sklouzl pohledem k náměstí, ke stále doutnajícím hranicím s ohořelými ostatky tří žen. Byla to zatím největší poprava v kraji, plameny v horlivém boji za záchranu lidstva před čarodějnictvím zažehl sám biskup. Tentokrát ženy usvědčili přemnožení hraboši, kteří zdevastovali letošní úrodu. Příště církev dokáže, že měl Satan své zlotřilé prsty v nemoci, která připravila mnohé rodiče o děti, nebo v povodni, která zatopila pole.

Bylo na tom víc pravdy, než si bachratý biskup uvědomoval. Elijahovi však bylo jasné, že hlavní motivací církve nebyla ani tak snaha odhalit skutečné příčiny zla, jako spíš snaha udržet si moc, když se začala objevovat nová náboženství.

Jenže tohle šílenství se šířilo.

Coby hrabě z Montegardu měl Elijah na církev jen omezený vliv. I tak ale mohl tomu dnešnímu masakru zabránit. Mohl se nenápadně vplížit do biskupova potemnělého sídla a tomu licoměrnému kokotovi, co čarodějnickým procesům předsedal, zlomit vaz. Jeho předčasný skon by však vyvolal řadu otázek a masám by ještě dodal na houževnatosti. Jeho místo by zakrátko zaujal někdo jiný, další ženy by našly smrt v plamenech a pozornost by se brzy přesunula směrem ke kamenným zdem hradu a jisté šlechtické rodině, která se jednou v noci zničehonic objevila a začala si panství nárokovat.

Do všech směrů by se začaly šířit pomluvy o jejich kacířství a zlotřilosti. Pak už by bylo jen otázkou času, než se před branami hradu shromáždí běsnící dav s vidlemi a meči, Elijah se Sofií budou muset utéct jako krysy z potápějící se lodi a někde jinde začít zase od začátku.

Tenhle vzorec dobře znal. V té či oné formě už ho totiž mnohokrát prožil.

A tak jen nečinně seděl v pohodlí svého hradu a naslouchal výkřikům žen upalovaných na hranici.

Sofie stanula po jeho boku a prstem mu z čela odsunula neposlušný pramínek vlasů. „Já už takhle nemohu dále žít, skrývat se ve stínech a vyčkávat na nevyhnutelnou smrt.“

„S fanatiky si nemusíš lámat hlavu, má lásko.“

„Adele si s nimi hlavu nelámala a podívej, jak dopadla,“ připomněla mu vážným hlasem osud své nejbližší přítelkyně. Přestěhovala se do Londýna a nad jejími spálenými ostatky Sofie truchlila loni na jaře. Vůbec mu to ale připomínat nemusela. Té noci nechala Sofie, vzteky rozpálená do ruda, celé opatství zodpovědné za Adelinu smrt i všechny jeho obyvatele jediným nepatrným škubnutím svého zápěstí lehnout popelem. Za všechny ty roky prožité na této Zemi ještě Elijah nikdy nebyl svědkem takové síly. Bylo to pro něj zároveň ohromující i děsivé.

Celou vyčerpanou ji rychle převezl přes průliv, než mohlo příliš mnoho svědků potvrdit, že ji vidělo na místě masakru. I tak ale byly poslední zprávy ze zahraničí znepokojivé. Vzývačský cech dobře věděl, že za tím

masakrem stála Sofie, a za to pro ni žádal přísný trest. Mezitím na ni lidé dál pořádali hony. Už teď byly za její zločin popraveny čtyři nevinné ženy, které se jí podobaly – ženě s vlasy v barvě pekelných plamenů.

Nemohl však Sofii vyčítat, že se za Adelinu smrt pomstila. Jako děti mezi školními hodinami pobíhaly v úzkých uličkách Paříže a v rané dospělosti tančily v ulicích, kde své milence okouzlovaly jak svou vnější krásou, tak bojovností. Sofiino srdce hořelo láskou a její oddanost byla neoblomná. Když ji však něco ranilo, její emoce pohltit pud sebezáchovy.

Elijah si povzdechl. „Adele nebyla dost opatrná. Já bych navíc nikdy nedopustil, aby se ti něco stalo.“

„Ale co čas? Dokážeš zastavit i ten?“ Sofie vřdycky věděla, jaká slova použít, aby způsobila co nejpálčivější bolest. „Šílenství ke mně promlouvá i teď, zatímco spolu mluvíme. Nejsem si jistá, jak dlouho ještě vydržím mu neodpovídat.“

Ucukl a zahleděl se na majestátní dub na zahradě ve dvoře. Jeho listí bylo oděné do zlatavých podzimních odstínů a šustilo v lehkém vánku. Ve vzduchu byl cítit závan prvních mrazů. Ty měly dorazit během následujících čtrnácti dní, připravit strom o jeho půvab a přimět celou zemi ke spánku. Sofie to dlouhé, potemnělé roční období nesnášela, Elijaha podobné viditelné znaky toku času uklidňovaly.

Právě pod tím baldachýnem z listí měla být Sofie pohřbena, pokud by jim štěstěna nakonec nepřála, byť on sám by raději zvolil kryptu pod kaplí, kde by mohl její ostatky lépe střežit.

Bude vůbec žít dost dlouho na to, aby viděla napadnout první sních?

Bylo pro něj nepředstavitelné, že by ho od ní měla už brzy oddělit smrt. Nebylo jí ani třicet let a měla mladistvě zářivou pleť a dětskou hravost v žilách. On ale věděl, co bylo to šílenství, o kterém vyprávěla. Před lety už posedlo někoho podobného a z kdysi mocné elementálky udělalo jen neschopnou blábolící skořápku s řídkými vlasy bílými jako křída a nevidomýma očima. Zbytek života pak strávila ve vězení cechu a přeříkávala nesmyslné úvahy, které si písaři zaznamenali jako jakési proctví.

I když si to Elijah odmítal připustit, zaznamenal už u Sofie několik znepokojivých příznaků – pohledy do prázdna, prudké změny nálad, zaříkávadla, která samovolně vycházela z jejích úst. Nesnesl by pohled na to, jak se z ní stává pouhá schránka životaplné ženy, kterou tolik zbožňoval.

Ani ona to pochopitelně nehodlala dopustit.

Jeden podnapilý muž se vypotácel z taverny a svalil se tam na zem, přímo do cesty dvěma klusajícím koním. Elijah vyvalil oči. Představa, že uvidí, jak někoho ušlapou, mu kupodivu zvedla náladu. Alespoň tenhle člověk měl dnes v noci problémy, které se daly srovnávat s těmi jeho. Celý napjatý se opřel o kamennou římsu a sledoval kopyta zvířat, která se s klapáním blížila k mužovu bezvládnému tělu a v další vteřině mu měla rozmačkat hlavu, jako by to byl zralý meloun. Na poslední chvíli dotyčného další dva muži popadli za nohy a odtáhli jej do bezpečí. Koně dál pokračovali ve cvalu a vytratilí se do noci. *K čertu s těmi Samaritány.*

Elijah se rozhlédl po ulici. Třeba by našel ještě někoho, kdo by se nacházel v ještě horší situaci než on, byť to nebylo příliš pravděpodobné. Jeho pozornost upoutali mladí milenci. Hádky mezi nimi se od pokřiků a gest rychle zvrhla ke kopnutí kolenem do rozkroku. Muž se zhroutil k zemi, kde se svíjel bolestí, a čím dál větší dav přihlížejících se dal do smíchu. Navzdory své zahořklé náladě se Elijah zachichotal.

Sofie se tím však nenechala odradit. „Malachi mi odpověděl, ale *musíme* si s tím pospíšet. Už jsi to oddaloval dost dlouho.“

„Až na tohle cech přijde, bude nás muset dát už z principu zabít,“ varoval ji jako už mnohokrát předtím. Cech měl dobré důvody, proč nebezpečné přivolávání osudů zakazoval – bylo to součástí dohody, která nastolila mír po dvou staletích války mezi vzývači a nesmrtelnými.

„Co se stalo, nedá se změnit.“ Na obličejí měla vážný a sebejistý výraz. „*Jestli* to zjistí, tak mě možná potrestají. Ovšem pokud to neuděláme, zemřou tak jako tak.“

„A já tě budu krátce nato následovat.“ Pohledem opět zatékal k zemině přímo pod dubem. Pokud by se mylila, musel by tu pak ráno hrobník do

země vykopat hroby hned dva, neboť bez Sofie by Elijah neměl už vůbec žádný důvod žít.

On ale ještě nebyl připravený dát jí sbohem. „Ještě jeden západ slunce.“ Šílenství, které pomalu prostupovalo jejím smaragdovými očima, by snad ještě tu chvíli mohlo počkat.

Sofie mu zprvu nijak neodpověděla. Když tak konečně učinila, byl její hlas ostrý jako dobře nabroušený nůž. „Dobrá tedy.“ Vrstvy hedvábí na jejích večerních šatech hlasitě šustily, když se vydala ke dveřím.

Elijah přeběhl přes celou místnost a nataženou rukou jí zabránil v odchodu. „Nikoho jiného o to požádat nemůžeš.“ Dobře to věděla, on se však kvůli tomu, jak na něj hleděla, s plamenným vzdorem v očích, obával, že udělá něco pošetilého.

Na znamení vlastní odhodlanosti pozvedla bradu. „Pak mi tedy budeš muset věřit.“

„Nejde o to, že bych nevěřil *tobě*.“ Pořád se nemohl zbavit té hroživé předtuchy. „Copak Malachi někdy někomu něco daroval bez toho, aby si pak od dotyčného na oplátku vzal *úplně všechno*?“ Ze všech osudů byl právě osud ohně obzvláště proslulý svou bezohledností a pýchou, nikoliv soucitem. Vždycky tomu tak bylo.

Ale i přesto se Sofie rozhodla, že právě *k němu* vznese své prosby.

Když mu poprvé prozradila, že se zavázala do Malachiových služeb, byl Elijah vzteky bez sebe. Už nikdy se z nich totiž nebude moct vyvázat.

„Já jsem ale vyvolená. Přímo v *mých* žilách koluje Malachiův oheň.“

S vynucenou trpělivostí si povzdechl. Sofie byla mladá a arogantní, její víra v bytosti, které ji obdarovaly tou neskutečnou mocí, byla neochvějná. Doposud ještě nikdy nepocítila jejich hněv.

Špičkami prstů přejela po jeho čelisti a vybidla ho, aby se jí podíval do očí. „Když nic neuděláme, tak stejně již brzy odejdu. Raději bych zemřela ještě dnes v noci, než abych zítra ztratila veškeré ponětí o světě. Jenže já *nezemřu*. Ani ty *nezemřeš*. Alespoň to mi Malachi zaručil,“ usmívala se na něj. „A my už se nějak vypořádáme se všemi následky, které by to mohlo mít. *Společně*.“

Sebevědomí z ní přímo sršelo. Zoufale si přál, aby jí to uvěřil. Mělo svůj důvod, proč k ní ostatní členové cechu chovali úctu, ale zároveň jí zlořečili. Její moc neměla na tomto světě obdoby.

Ačkoliv by z ní postupně stejně všechna vyprchala, ona se jí byla dnes v noci ochotná vzdát *vší naráz*, aby s ním mohla prožít věčnost. Toho si Elijah byl dobře vědom.

„Ty jsi nesnesitelná ženská.“ V jeho hlase nebyl jediný náznak rozhořčení.

„To ano, ale budu *tvou* nesnesitelnou ženskou, a to na věky.“

Její ruku vzal do té své a přiložil si ji k ústům, aby mohl políbit hladký bílý kámen zasazený do jejího snubního prstenu. To gesto zakončil dalším hlubokým povzdechem, načež si oba uvědomili, jaký byl jeho význam – že rezignoval na odpor. Elijah už to nechtěl oddalovat ani o okamžik.

Sofie se od něj odtáhla a došla k jejich široké posteli, kde už předtím ve vzájemném propletení strávili mnoho nocí. Na nedalekém stole hořela osamělá svíčka, jediný zdroj světla v místnosti, zářila však nesmírně jasně a vzduchem se od ní linula nasládlá vůně medu.

S narůstajícím vzrušením sledoval, jak ze sebe shodila noční košili i spodní prádlo, až před ním stanula v rouše Evině. Se zlomyslným úsměvem se postavila na postel a provokativně si klekla na kolena, přičemž se její bujně poprsí s každým jejím nádechem a výdechem zvedalo a zase klesalo. Cítil, jak jí srdce bušilo jako o závod a jak jí vzrušení postupovalo do mysli. Obrátila se na osud – čerpala svou moc, dokud ji nespotřebovala do poslední kapky – a ten její volání vyslyšel, právě když hodiny odbíjely celou.

„Možná že je na té lidské křesťanské víře něco pravdy a že právě *ty* jsi ten jejich ďábel, který je sem přišel pokoušet,“ zažertoval, zatímco jí kráčel vstříc. Nahé a vzrušené Sofii se nedalo odolat, bez ohledu na závažnost situace – čehož si ona byla velice dobře vědomá.

„Tak to by se měli snažit být se mnou zadobře.“ Natáhla se po jeho kalhotách.

„A *tohle* je nezbytné, abys ho přivolala?“

„Tohle jsem si vyžádala já. Můžeš to považovat za poplatek.“ Prsty šikovně přecházela od jednoho háčku s očkem ke druhému a kalhoty mu rychle rozeplula. Zakrátko leželo také všechno jeho oblečení na kupičce vedle jejích šatů.

Milovali se s vášní pro ně obvyklou, dokud se jim na kůži neleskly kapky potu, navzájem se nestřídali v hlubokých nádeších a jejich výkřiky se nerozléhaly napříč celým hradem, aby si pak o nich ráno mohlo služebnictvo štěbetat.

Když došli oba uspokojení, shrnula si Sofie upocené vlasy z krku a rukou mu pokynula, aby se k ní naklonil. „Kéž jsou k nám osudy milostivé,“ zašeptala a zahleděla se mu do očí. Byl v nich náznak jakýchsi obav.

Předklonil se, aby se nadechl opojné vůně růžové vody, ještě umocněné jejich vynaloženým úsilím. „A pokud ne tady, tak v Za‘hale.“ Pošetilý sen – nebylo pravděpodobné, že by byl někdo jeho druhu do posmrtného života vpuštěn, ale byl to sen, který stálo za to snít. Zuby přešel po její něžné kůži – v minulosti to bývalo neškodné svůdné gesto. Ona však tentokrát prohnula záda a s rozbušeným srdcem se na něj učarovane zahleděla.

Sofie mrknutím odehnala mlhu, která se jí tvořila před očima, a zírала na hustý sametový baldachýn nad sebou. Oknem procházely první paprsky zakaleného slunečního světla, které v ložnici vrhaly stíny. Rozezněly se kostelní zvony, oznamující ranní bohoslužbu ve vesnici. Ve vzduchu se nesla slabá nasládlá vůně kouře a medu.

Obavy z toho, že by selhala, opadly a usmála se. Podařilo se jí to.

Ve všech končetinách pociťovala slabost. Elijah říkal, že tomu tak bude. Už teď ale cítila, že se na ní něco změnilo. Uvnitř jejího těla teď pomalu a ustáleně tlouklo nové srdce. Byl to pro ni nový začátek. Dají-li osudy, zažije podobných procitnutí ještě nespočet, za doprovodu lásky a přátelství.

„Elijahu?“ zachraptěla, hrdlo měla vyprahlé žízní. Natáhla ruku k matraci vedle sebe a zapátrala po jeho vypracovaném těle. „Fungovalo to. Dokázali jsme to.“

Odpovědí jí bylo jen ticho.

Převrátila se na bok a zjistila, že postel byla prázdná. Bylo zvláštní, že jí právě toho rána nechal o samotě, ale možná to bylo jenom proto, že zašel do kuchyně, aby přinesl snídani. Dobře věděl, jak měla snídani do postele ráda, a mohl se přetrhnout, aby jí udělal radost. I když tušila, že by její jídelníček mohl vypadat jinak, obzvlášť v několika následujících dnech.

Pořád ještě cítila tu jiskru, která se někde hluboko v jejím nitru miho-tala očekáváním. To bylo rovněž zvláštní, protože veškerou svou moc nabídla Malachiovi výměnou za tohle nové, nesmrtelné tělo. Pokusila se svou moc použít, ale byla příliš slabá, takže její magie zůstala tam, kde byla, mimo její dosah. Nebo to byla jenom nějaká fantómová bolest z jejího předešlého života, jako když se člověk domnívá, že mu zase narostla ztracená končetina.

Pálivá bolest v jejím hrdle byla nesnesitelná. Elijah říkal, že se bude muset rychle najíst, aby se zbavila toho nepříjemného pocitu a nabrala zase síly, a že tu bude, aby jí s tím pomohl. Tak kam se poděl?

Zvedla se ze své postele.

Při pohledu na Elijahovo obnažené tělo svalené na koberci se jí zatajil dech.

Přiskočila k němu a pokusila se jej probrat. „Elijahu!“ zakřičela zcela zbytečně, zatímco v ní narůstala hrůza. Jeho kůže jí na dotek připadala jako led. Něco tu bylo špatně. Příslušníci jeho druhu se přece jen tak nehroutili.

Sesbírala ty poslední zbytky sil, co v sobě měla, a převalila jej na záda.

Když pohlédla do jeho očí, zalapala po dechu. „Ne, ne, ne...“ Své roz-třesené dlaně přiložila k jeho lícím. Pryč byly ty citlivé hnědé oči, které jí připomínaly kyprou půdu po silném lijáku. Místo nich teď viděla jen na-šedivělou mlhu. „Elijahu!“ Prudce s jeho bezvládným tělem zatřásla, byť už teď začínala tušit, že to k ničemu nebude.

Instinktivně zavřela oči a pokusila se na pomoc ještě jednou přivolat své schopnosti. Tentokrát vystoupaly na povrch bez jediného zádrhele. Malachi jí o ně tedy nakonec nepřipravil. Teď ale neměla čas se zaobírat

tím, jaký to mělo význam, protože právě prostřednictvím magických úponků zkoumala Elijahovo nehybné tělo a pátrala v něm po odpovědi.

Srdce jí zajiskřilo nadějí, jak se před ní zhmotnil obraz. Byl naživu, bloudil skrze hustou, nekonečnou mlhu. „Elijahu!“

„Sofie?“ Jeho hlas se rozléhal napříč tou prázdnotou, byl v něm znatelný strach.

„Já tě vidím!“ vykřikla a doufala, že ji uslyší.

Se srdcervoucím, bolestivým křikem se zhroutil na mlhou zahalenou podlahu. Ten obraz se jí vytratil z mysli, jak se spojení mezi nimi přerušilo.

„Ne!“ zavzlykala a pokusila se skrze něj svou magii nechat ještě jednou prostoupit. Tentokrát proud energie ucukl hned poté, co se ho dotkl, a přeměnil se v prach. Zas a znova se s ním pokoušela spojit, až nakonec magie na její volání ani neodpověděla.

Opřela se mu o hrud' čelem a zoufale naříkala. O téhle hrůze se dozvěděla během svého členství v cechu. V nejstarších textech se psalo o místě mimo veškerý čas i prostor, kam osudy zapuzovaly duše, které tam měly o samotě navěky bloudit, o duté prázdnotě, která nebyla ani Za'halou, ani Azo'dem, ale byla ještě horší. Většina lidí nad tím mávla rukou jako nad dalším blábolením věstců. Teď ale Sofie věděla, že Nulling byl skutečný a že v něm byl Elijah uvězněný, daleko mimo její dosah.

Takhle se to stát nemělo. Tohle nebylo to, co jí Malachi sliboval! Sledoval ji právě teď? Vyžíval se v její bolesti? „Nerozumím tomu! Jsem přece vyvolená!“ vykřikla a doufala, že jí naslouchal. Copak si ona to štěstí nezasloužila? Ve své oddanosti byla neoblomná. Copak ho dostatečně nezvývala? Copak snad nějak ranila jeho křehké ego?

Možná jí tím Malachi chtěl jenom udělit lekci. Třeba Malachi z Elijaha tohle prokletí ještě sejme. Chytala se toho tenkého stébla naděje, ignorovala vlastní hlad, zatímco v ní narůstal zármutek, a začínala si přát, aby se navrátil včerejšek.

Když se setmělo, zotavila se ze své slabosti i z bolesti způsobené ztrátou. Víc než cokoliv jiného jí teď spalovaly výčitky. Věřit Malachiovi byla chyba.

Teď už si to uvědomovala. Ale přesto ji nepřipravil o tu nesmírnou moc, kterou mu sama nabídla. To mohlo znamenat jen jediné – on s ní ještě neskončil.

„Já to napravím,“ slíbila Elijahovu nehybnému tělu hlasem, který byl jen o trochu hlasitější než šepot, v touze, že se její slova dostanou tam, kam její kouzla nepronikla. „Nikdy nepolevím.“ Zase jednou pocítí jeho hřejivý dotek a něžný polibek jeho rtů.

Nebo ve snaze toho dosáhnout zahyne.

2020

V potmělém světle luceren klečelo Sofiino štíhlé tělo bez jediného pohybu, stejně jako tělo uložené v kamenné rakvi – všechny své síly vkládala do modlitby. Každý den tu trávila mnoho hodin, na kolenou v chátrající podzemní komoře pod kaplí, dokud se jí kamení na zemi nezařezalo do masa a podlaha se nezalila její krví.

Necelá tři století doprošování.

Necelá tři století planých slibů.

Ty roky pro ni byly dlouhé, plné válek, hladomorů a samoty, naučila se však během nich přežít a ukrývat se ve stínech, zatímco se smiřovala se svou novou nesmrtelnou podstatou. Už nesčetněkrát musela začít od zнова, aby se vyhnula nežádoucí pozornosti – měnila si identitu, uprostřed noci prchala z domova, zametala za sebou všechny stopy, které by mohly cech nebo některé jiné její nepřátele přivést k domnění, že Sofie Girardová ještě nebyla po smrti.

Celou dobu při tom dál neochvějně prosila Malachie o milost. Ostatní osudy ji nikdy nevyšly, i když se s nimi opakovaně pokoušela spojit. Byl to osud ohně, kterému byla už navěky zavázaná.

Sofie už ale byla na pokraji sil.

Postavila se zase na nohy. Nevnímala pramínky krve, které jí stékaly po holeních. Během pár hodin se zase zacelí a nezanechají po sobě ani památky. S otupělým klidem vylezla na mohutný sarkofág, aby v něm zaujala místo po boku svého milovaného.

Zpočátku Elijaha schovávala v ložnicích svých nejrůznějších příbytků. Bez potíží se to neobešlo, obzvlášť když nějaký neposlušný sluha narazil v její posteli na něco, co vypadalo jako čerstvá mrtvola. Ať se přestěhovala kamkoliv, pronásledovaly ji zvěsti o tom, že je to zlá čarodějnice, až si začínala dělat obavy, zda dokáže Elijaha ochránit.

Až se jí nakonec podařilo znovu získat jejich první společný domov – hrad na vrcholku kopce – a všechny lidi z jeho okolí vyhnat. Bezpečným přístavem se jim stalo jeho rozpadající se podzemí, kam jen tak někdo nevkočil.

Právě tady nechala vystavět novou svatyni, kde mohla s Malachiem promlouvat bez obav z toho, že by ji někdo přistihl. Někdy, jako třeba dnes, bylo jedinou odpovědí na její modlitby ticho. Někdy jí ale audience byla udělena. Malachi se před ní objevil ve své hmotné formě a sdělil jí, že má být trpělivá a že den jejího setkání s Elijahem nadejde. Pověřil jí několika dílčími úkoly, jejichž smysl nechápala, bylo jí však jasně řečeno, že je nemá zpochybňovat – zjevně to bylo součástí jeho složitých plánů. Příležitostně po ní žádal, aby se svlékla, lehla si na oltář a nabídla se mu, aby ji mohl použít způsobem, ze kterého pak cítila bolesti na těle i na srdci, ovšem z odlišných důvodů. Návštěvy za tímhle účelem byly poslední dobou čím dál častější a jeho požadavky čím dál odvážnější.

Po třech staletích už Sofie přestávala věřit tomu, že měl Malachi kdy v úmyslu darovat jejímu manželovi svobodu.

Hořce se usmívala, zatímco prsty přejížděla Elijahovi po tváři. Byl teď stejně tak krásný jako v den, kdy jí ho Malachi vzal. Bylo obzvlášť zlomyslné, že ho zachoval v takovém stavu. Bývalo by pro ni snazší, kdyby z něj nezbylo nic než jen hromádka prachu a kostí. Tímhle ale byly osudy známa – krutými triky i vůči svým nejoddanějším.

„Odpusť mi, lásko.“ Pevně sevřela hladkou rukojeť dýky z obsidiánu a zbraň naklonila tak, aby se od její posvátné čepele odrážela světla vrhaná plameny. Nevěděla, jestli Elijaha rána, kterou se mu právě chystala zasadit, z jeho prokletí vysvobodí, byla si ale jistá, že se tím zbaví toho svého – prokletí věčného utrpení.

„Kéž jsou ti osudy milostivé,“ zašeptala, i když věděla, že tomu tak nebude. Špičku zbraně přiložila Elijahovi k hrudi a pomalu sbírala odvahu ji zabodnout do jeho těla.

Na kovovém ostří se cosi zalesklo, což ji vyrušilo. Záblesk se objevil ještě jednou, naznačoval, že se za ní cosi pohybovalo, načež se ozvalo skřípání kamene o kámen. Uvnitř těch zdí přebývali hlodavci, které tam chodily lovit kočky, ona ale žádný zvířecí tep necítila, navíc takové zvuky ani žádné zvíře nevydávalo.

Jak se záře rozléhala napříč místností a osvětlovala drobné praskliny v kamenném stropě a zdech hřejivým, mihotavým světlem, bušilo Sofii srdce jako o závod. Upustila dýku a vyškrábala se na kolena.

Při pohledu na vysokou siluetu, stojící uprostřed vlhké trezorové místnosti s majestátními rohy planoucími ohněm, jí údivem poklesla čelist. Viděla jej před sebou už nespočetněkrát, ovšem ještě nikdy ne takhle.

„Čas právě nadešel,“ zahřměl Malachiův hluboký hlas. „Jsi mou věrnou služebnicí?“

Vyškrábala se z rakve, aby vzápětí před osudem ohně poklekla na kolena a přitiskla čelo k zemi. „Až na věky.“ Aby Elijaha dostala zpátky, byla ochotná udělat cokoliv, o co ji požádá.

KAPITOLA PRVNÍ

„Kaviár, slečno?“ Naškrobený číšník mi zatarasí jedinou volnou cestu v davu a nabídne mi občerstvení ze stříbrného podnosu.

Už jednou jsem udělala chybu a podobnou nabídku přijala. Byla to moje vůbec první práce pro Korsakova, já tehdy byla opravdu nervózní a chtěla jsem splynout se svým honosným okolím, takže jsem přijala keramickou lžičku s drobnými černými kuličkami, po kterých se ostatní hosté mohli utlouct. Vyžádalo si to tehdy ode mě všechny síly, abych to kluzké sousto spolkla.

Odpovím mu zběžným zavrtěním hlavou, prosmýknu se kolem něj a vyrazím k baru v rohu místnosti. Srdce mi buší zrychleným, ale pravidelným tempem pod návaem adrenalinu, který mě za podobných nocí vždy doprovází. „French 75,“ objedná si, usadím se a začnu se rozhlížet po okolní scénérii tvořené velkolepými tapisériemi s květovými vzory a oblečením světových značek. Ze všech stran na mě pomrkávají drahocenné šperky. Vzhledem k tomu, že účelem této charitativní akce má být výběr prostředků na boj s hladem, je dost ironické, že tu hosté mají kolem prstů a zápěstí šperky za tolik peněz, že by z toho dotyčná země mohla žít celé roky.

Tihle lidé nemají ani potuchy o tom, jak se ostatním žije, nevynechají však jedinou příležitost, aby se navzájem poplácali na ramenou za své dobré skutky, zatímco ze skleniček upíjejí Moët & Chandon.

Můj cíl stojí asi pět metrů ode mě, na sobě má smoking, který si nejspíš vybral proto, že lichotí jeho štíhlé postavě, a šedivějící vlasy má čerstvě ostříhané během odpolední návštěvy gentlemanského klubu na Padesáté

sedmé ulici. S úsměvem na rtech sleduje houslistku, jak smyčcem přejíždí po napnutých strunách a hraje tajuplné tóny. Neznalému oku by se mohlo zdát, že je to jenom znalec kvalitní klasické hudby. Já už ho ale mám v merku několik posledních týdnů, takže toho vím o dost víc.

Mladá hudebnice má sice při hře oči zavřené, jak je ponořená do melodie, mezi jednotlivými skladbami se mu však vždy zadívá do očí a trochu se na své židli posune, jako by se už nemohla dočkat, až se mu později v noci usadí do klína v pronajatém bytě v SoHo.

Jak je možné, že jeho manželka, která stojí sotva o tři metry dál, na zálibu svého manžela v téhle studentce s nevinnými očima ještě nepřišla, mi je záhadou. Nebo o tom možná ví, a zkrátka to považuje za přijatelnou daň za život v Upper Eastside a své nadité bankovní konto.

„Je to působivý nástroj, že?“ Dolehne mi k uchu ženský hlas se sladkým cizím přízvukem.

„Mh-hm.“ Zahuhlám souhlasně, jinak však ženě nevěnuju žádnou pozornost. Když jsem v práci, tak se s nikým nebavím. Během rozhovoru bych za sebou mohla zanechat nějakou stopu, a pokud by mě bylo možné najít, mohlo by to pro mě skončit cestou na dno řeky Hudson s nohama zalitými v betonu.

Vezmu si sklenici s nápojem, přičemž si s nelibostí všimnu rozmazané tuhy na svém ukazováku. Po dnešním kurzu výtvarné výchovy jsem si nestačila pořádně umýt ruce, ale to teď není důležité. Zato *je* důležité, abych se přesunula na nějaké bezpečnější místo, kde nikoho nebude lákat, aby se s tou osamělou mladou ženou u baru začal vybavovat.

„Tak copak chce Viggo Korsakov, abyste tomu muži ukradla?“

Zarazím se. V nitru mě svírá pocit úzkosti, zatímco se otáčím k osobě, která to nebezpečné tvrzení s takovou lehkostí pronesla. Pohledná žena se smaragdovými očima a vlasy zbarvenými jako právě vyražená měděná mince se na mě upřeně dívá. Nepřipadá mi povědomá. Na žádné z podobných společenských událostí jsem ji ještě neviděla, protože ji bych si určitě zapamatovala.

Srdce mi několikrát zatluče, než se zase uklidním a nasadím nechápa-
vý výraz. „Nemám ponětí, o čem to mluvíte.“

Její rudé rty se zkříví do chápatvého úsměvu, jako by snad slyšela po-
plach, co mi teď burácí v hlavě. Pak ale souhlasně pokývá bradou. „Mu-
sela jsem si vás splést s někým jiným.“

„Přesně tak. Určitě.“ S toporným smíchem nad tím mávnu rukou a rychle
se rozhlédnu kolem sebe. Ať už je ta žena kdokoliv, působí naškrobeným a ma-
jestátním dojmem a ze všech směrů na sebe přitahuje zvědavé pohledy. Je to
asi tak ten *poslední* člověk, vedle kterého bych měla dnes v noci postávat, po-
kud chci zůstat nezpozorovaná. „Omluvíte mě na –“

„Nebyla jste to snad vy, kdo letos v létě na galavečeru ukradl ten dia-
mantový náhrdelník?“ předkloní se a spiklenecky zašeptá, přičemž se jí
v očích zableskne nezbednost. „Slyšela jsem, že jste ho té dámě sundala
přímo z krku, aniž by si toho všimla.“

Srdci mi v hrudi bije jako o závod a zoufale se snažím zachovat neutrální
výraz. Ta loupež se dostala do titulků mnohých manhattanských novin.
Třeba jenom hádá. „Promiňte, nemůžu sloužit.“

Svraští obočí. „A nebyla jste to snad vy, kdo se loni na jaře vytratil s dia-
mantovým náramkem jisté herečky v ceně milionu dolarů?“

„Co vy jste sakra zač?“ Třes v hlase už se mi potlačit nepodaří. To, že
mě označila za pachatelku loupeže toho cartiera v Chicagu, už nemohla
být náhoda. Policajtky to být nemůže. Těch už Korsakov uplácí tolik, že
by se o každém probíhajícím vyšetřování určitě doslechl.

Zakloní hlavu dozadu a chraplavě se zasměje. „Já nespolupracuji
s úřady, pokud jste to měla na mysli. Jsem spíš vaše, jak se tomu říká...
ctitelka?“

Já ji tipuju spíš na magora. A má zvláštní způsob vyjadřování, jako
z nějakého starého filmu. „To mi lichotíte, ale obávám se, že jste se splet-
la.“ Obrátím do sebe půlku svého drinku a rozhlédnu se po sále po dvou
bezpečácích, které má Korsakov na výplatní pásce. Mají mi být vždy na-
blízku pro případ nouze, teď ale jako by se po nich země slehla.

I když mám sto chutí vzít nohy na ramena, potřebuju zjistit, jak velkou hrozbu pro mě tahle žena představuje. Opřu se o bar, abych působila stejně tak cool jako ona. „Promiňte, nějak jsem přeslechla vaše jméno.“

„Sofie,“ představí se mi bez zaváhání. Jsem si jistá, že je to jméno falešné. Ovšem i falešná jména se mohou stát skutečnými, když se používají dost dlouho. Na ulici mě každý zná jen jako Tee, což je zkráceně Tarryn – tak se jmenovala jedna podfukářka, kterou jsem potkala v útulku, když mi bylo patnáct. Ta mě vzala pod svá křídla a naučila mě krást tak, aby mě při tom nechytili. Zprvu jsem kradla jídlo, knížky a oblečení – věci, které jsem nezbytně potřebovala. Postupně se k tomu přidaly také laky na nehty a náušnice, a nakonec i peněženky plné kreditních karet a hotovosti. Když Tarryn zatkli při krádeži auta a poslali ji do chládku, převzala jsem její identitu.

Teď jí to ale můžu oplatit stejnou mincí. „Takže, vy bydlíte tady v New Yorku, *Sofie*?“

„Ne. S manželem aktuálně sídlíme v Belgii. Už je to dost dlouho, co jsem tu byla naposledy. Myslím, že už je tomu skoro deset let.“ Na rtech se jí vyloudí nepatrný úšklebek. „Elijah tohle město doposud nikdy nenavštívil, ovšem až tak učiní, tak mu dozajista *učaruje*.“ Beze spěchu si dopřeje hluboký doušek vína. Pokud byla ohledně dnešního rozhovoru se mnou nějak znepokojená nebo nervózní, tak to nedává najevo. Neohroženost a sebedůvěra z ní srší na každém kroku. Za normálních okolností bych jí to záviděla.

Teď jsem z toho však v hlubokých rozpacích.

Smyčcová hudba utichla. Tmavovlasá houslistka teď stojí v jednom rohu místnosti a ukládá si nástroj zpátky do pouzdra. Kousek opodál se můj cíl právě vybavuje s dalším mužem, ovšem to, jak často se dívá na hodinky, prozrazuje, že už by byl nejraději na odchodu. Jestli se brzo nedám do akce, tak propásnu příležitost, což se mi tentokrát stát *rozhodně nesmí*.

„Co byste řekla na to, kdybych vám teď nabídl dvojnásobek toho, co vám za dnešní noc platí váš současný zaměstnavatel?“

Sofie mě zase zaskočí a přitáhne na sebe veškerou mou pozornost. Nemá smysl popírat, že jsem zlodějkou, za kterou mě označila. Někdo jí musel dát opravdu solidní echo, ale já z ní dostanu víc informací, když budu tu její hru hrát. „A co si myslíte, že se chystám ukrást tady?“

Pokrčí rameny a svůj pronikavý pohled upře na odraz na desce zrcadla za barem. „O tom nic nevím a ani mě to nezajímá. Kdybych však měla hádat, řekla bych, že tamhlety manžetové knoflíčky by mohly mít slušnou hodnotu.“

Ty manžetové knoflíčky mají cenu převyšující čtyři sta tisíc dolarů, alespoň tolik za ně ten kretén zaplatil minulý rok na aukci, já jí ovšem její podezření potvrzovat nehodlám. „Děkuju za nabídku, budu ji ale muset odmítnout.“

Zvedne své dokonale zastřižené obočí. „Tak trojnásobek?“

Zapochybuju. I když jsem si ze začátku na žádné velké peníze nepřišla, když už jsem prokázala svou hodnotu, dostanu za dobře odvedenou práci dost na to, abych pokryla své životní náklady. *Trojnásobek* té částky? Většina mých kolegů zlodějů by po takové příležitosti skočila. Ale to by byli idioti, protože chlapa, jako je Viggo Korsakov, si nikdo nemůže rozhněvat a čekat, že mu to projde.

Na druhou stranu, pokud se dnes v noci neukážu v jeho pracovně s diamantovými manžetovými knoflíčky v rukou, bude to už druhý můj neúspěch za poslední dva měsíce. Hodnota, kterou pro něj mám, je už tak dost ohrožená.

„Kdo vás poslal?“ Celá tahle situace mi zavání pastí. Kdybych teď nebyla *doslova* uprostřed akce, řekla bych, že za tím stojí sám Korsakov a testuje tak, jak moc jsem důvěryhodná.

V očích se jí zablýskne nezbednost. „Malachi.“

„O tom jsem ještě neslyšela.“ Ale rozhodně se teď na něj začnu vyptávat.

Prohlíží si můj obličej, jako by na něm bylo něco potřeba ověřit. „Vidím, že navzdory mládí jste po čertech chytrá. A taky loajální. Toho si cením.“

„Spíš se nechci nechat zabít,“ procedím, zatímco usrkávám ze skleničky. To pití mělo původně sloužit jen jako rekvizita, co nevidět si ale budu muset do zpocené dlaně vzít druhou.

„Takže je to spíše strach, co vás u něj drží. Pud sebezáchovy.“

Posledních deset let svého života jsem se neřídila ničím jiným.

Navzdory všem stínům pochybnosti je mi té ženy líto. Ať už je ten Malachi kdokoliv, poslal ji sem úplně zbytečně. Ztlumím hlas. „Asi byste si měla trochu doplnit vzdělání, protože vyslovovat tady ve městě jen tak Korsakovovo jméno? To je opravdu *špatný nápad*.“

„*Mais oui*, chápu, že je to nebezpečný člověk.“ Lhostejně máchne rukou, přičemž já očima spočinu na zlatém prstenu na její ruce. Obroučka šperku je tlustá a zdobená, vyrobený musel být už hodně dávno, v hlavě má zasazený poměrně velký bílý kámen, který se vůbec netřpytí. Kdyby ho neměla na ruce tahle žena, považovala bych ho za lacinou tretku z automatu na žvýkačky.

„S ním se nechcete pouštět do křížku, to mi věřte.“ Ona si možná myslí, že tou svou hezkou tvářičkou každého obměkčí, jenže Korsakov zabíjí bez rozdílů, když někdo ohroží jeho impérium.

Znova se na mě podívá tím svým odměřeným pohledem. „Tak co potom vedlo *vás* k tomu, že jste se s ním zapletla?“

„Já jsem totiž neměla na vybranou,“ pronesu bez sebemenšího rozmyslu. Sama sobě v duchu vynadám za to, že to ze mě takhle snadno dostala. Budu pak vypadat slabá a vystrašená – nic víc než pouhý pěšák, figurka, se kterou někdo jiný hraje své hry. A do jisté míry tomu tak i je, jenže já sama mám rozehranou jednu vlastní partii. Hru, na jejímž konci tenhle život opustím.

„Máte s ním nějakou závaznou dohodu.“ V Sofiiných očích není jediný náznak lítosti. Jestli je v nich něco patrné, tak je to spíš upřímný zájem.

„Spíš mám u něj dluh, který už nikdy nedokážu splatit.“ Bylo mi osmnáct, když jsem v jednom nočním klubu ukradla diamantový šperk někomu, komu jsem neměla. Následujícího dne jsem ho zanesla do zastavárny, kam jsem nosila všechen svůj lup, protože jsem věděla, že i když mi za to Skully zaplatí

jen zlomek původní ceny, nebude mi pokládat žádné otázky. S tlustou ruličkou bankovek v kapse jsem pak z toho obchodu div neodtančila. Kdybych byla šetřivá, mohla jsem z těch peněz žít celé měsíce.

Hned druhý den nato si pro mě přišli tři chlapi a odtáhli mě do černého SUV. Ukázalo se, že ten ukradený prsten patřil dceři Viggam Korsakovu.

Pořád si ještě dobře vzpomínám, jak jsem poprvé stála v kanceláři ve skladu před *tím* Viggem Korsakovem, mužem s přimhouřenýma očima a krutým úsměvem na rtech. Jedna ze zářivek nad námi blikala, jako by se měla každou chvíli odporoučet, takže celá ta scéna byla ještě o to děsivější. Vyžádalo si to všechny mé síly, aby se mi netřásly ruce a nohy a nepovolil mi svěrač, zatímco jsem odříkávala omluvy i výmluvy a prosila ho, aby nesahal po sekáčku na maso, položeném na nedalekém stole. Jak bych já mohla přežít bez rukou? Kradení bylo to jediné, v čem jsem byla dobrá – vlastně jsem v tom byla skvělá.

Místo toho mi nabídl dohodu. Skully mu prozradil, že mám dobrý odhad a že „zboží“, které jsem mu tam už celé roky nosila, bylo daleko hodnotnější než všechny ty obvyklé cetky a krámy, co kupoval od jiných. Korsakov zrovna potřeboval zloděje mých schopností i dalších kvalit – někoho mladého, pohledného, netypického a, kupodivu, někoho, kdo ještě neměl záznam v rejstříku. Kdybych pro něj začala pracovat, byl mi ochotný můj tragický omyl odpustit.

O tom chlapovi už jsem toho na ulici zaslechla dost na to, aby my bylo jasné, že jsem neměla na výběr, alespoň pokud jsem z toho skladiště chtěla vyjít s oběma rukama, takže jsem jeho nabídku přijala.

Tohle se stalo před třemi lety, a ačkoliv ještě pořád nemám svobodu, nejlépe se mi zase tak špatně. Dala jsem sbohem přebývání v útulcích pro mládež, dodávkách, na gaučích nebo v někde v koutě veřejné knihovny, když se nade mnou slitoval noční hlídač. Teď bydlím ve skromné garsonce v Chelsea, s cihlovými zdmi bez omítky, jedním oknem směřujícím na jih, na parapetu si v květináčích pěstuju bazalku a rozmarýn, a lednici mám plnou čerstvého ovoce a masa, za které jsem zaplatila.

Korsakov dal své dceři – právě té, které jsem ukradla ten prsten – za úkol proměnit mě ze špinavého děcka z ulice, co se potuluje temnými kouty, na urozenou mladou dámu, která mohla klidně nakráčat na charitativní večery pro smetánku, aniž by kdokoliv pojal byť jen stín podezření. Teď už netrávím dny pátráním po cennostech zapomenutých v autech ani po nepozorných blbečcích, co si nehlídali vlastní peněženky a kabelky. Teď žiju životem vcelku normálním, své dovednosti používám jen tehdy, když mi Korsakov poklepe na rameno se vstupenkou na podobnou akci, kde jako chameleon splynu s prostředím dost dlouho na to, abych ty majetné kretény obrala o jejich draze pojištěné šperky. Právě tak mi přezdívá: jsem jeho chameleon.

Když se to vezme kolem a kolem, jsem ale pořád jen zlodějka, která se teď navíc cítí Korsakovovi zavázaná ještě víc než před třemi lety. Žádné další možnosti nemám, snad jen vyplížit se do noci a strávit bůhvíkolik dalších roků ohlížením se přes rameno. Jsem s ním zaseknutá, dokud neskončí pod drnem, nebo dokud pro něj nepřestanu mít hodnotu – což by ale mohlo znamenat, že pod drnem skončím já.

Sofie pozvedne sklenici, aby dopila poslední zbytek vína, načež ji položí zase zpátky na bar. „Omlouvám se. Vidím, že jsem vás uvedla do rozpaků. Už vás dál nebudu vyrušovat od vašeho *úkolů*. Neudělejte nějakou zbrkllost, aby vás nechytily.“ Mrkne na mě, načež se ztratí v davu stejně tak rychle, jako se z něj předtím vynořila, a mě nechá samotnou, vystrašenou až do morku kostí.

„Je *pořád* ně nasranej.“ Tony bubnuje špičkami prstů o dveře spolujezdce v rytmu stěračů na předním skle. „Dva velký průsery takhle po sobě. Brachova malá ještěrka už se pomalu přestává vyplácet.“

I když je teď ke mně ta korba zády, obrátím oči v sloup, protože dobře vím, že mě sleduje v bočním zrcátku a uvidí to. Tony se v tom, že jsem se vrátila s prázdnýma rukama, vyžívá až moc na to, že máme být součástí stejného týmu. Vlastně mě to ani moc nepřekvapuje. Byl to on, kdo měl

Annou na starost té noci, kdy jsem jí šlohla ten prsten. Vysloužil si za to frakturu nosu, který mu pak křivě srostl, tři zlámaná žebra a ztrátu postavení v rámci organizace, které se mu zatím ještě nepodařilo získat zpět. Od toho okamžiku mě nenávidí, což je obzvlášť poznat o nocích podobných této, kdy mi musí dělat chůvu.

Na Tonyho názoru až tak nesejde, mně je však jasné, že Korsakov nad mým druhým selháním jen tak nemávne rukou – a nad takovýmhle už vůbec ne. Na tohle zboží už měl domluveného kupce a on *nesnáší*, když nemůže dostat svým závazkům.

Já jsem se ale naučila, jak před těmihle chlápky neprojevit sebemenší náznak strachu. Parchanti jako Tony ten strach hltají jako zběsilí kojeti, dokud ze mě nezbuďte nic než ohlodané kosti. „Už je pozdě. Odvezte mě domů, promluví si s ním o tom zítra.“ Korsakov se sice umí rozpálit do ruda, ale rychle pak zase vychladne. Jenže dokud se tak nestane, není moc radno mu být nablízku.

„Ne.“ Tony má na rtech široký, otravný úsměv. „Zavolal chvíli před tím, než ses vrátila. Říkal, že tě máme přivést ještě dnes v noci.“

„Tak dobrá. Budiž.“ Tvářím se sice lhostejně, žaludek už ale mám na vodě. Tohle pro mě nevypadá dobře. Tehdy ještě nemohl vědět, že se mi akce nepodařila. Ale možná se už tehdy rozhodl, jak se mnou v případě neúspěchu naloží.

Soustředím se na vlastní dýchání, zatímco se naše SUV proplétá městskými uličkami, přičemž zamlžená brzdová světla a neustálé burácení klaksonů taxíků mi připadají podivně uklidňující. Můj cíl z večírku odešel dřív, než jsem stačila cokoliv podniknout, ale i tak by to bylo příliš veliké riziko. Musím předpokládat, že je Sofie nějak spřáhnutá s federály, a jestli se ty manžetové knoflíčky dnes v noci ztratí, bude moje garsonka to první místo, které policie prohledá.

„K čemu máš ten suvenýr?“ zeptá se Tony.

Tím myslí Sofininu skleničku, kterou jsem vzala z baru dřív, než ji obsluha stačila uklidit, a propašovala ji ven ve svém přehoze, dávala jsem si

při tom pozor, abych nerozmazala její otisky prstů. „Dobře se z něj pije víno.“

„Měla bys dávat pozor, aby tě ta tvá prořízlá pusa jednou nedostala do pěkný bryndy. Ale proč jsi ji šlohla?“

„Protože se mi zrovna taková hodila.“

Odfrkne si. „Blbko.“

Zprvu mě napadlo, že bych ji dala Korsakovovi jako důkaz, až mu o Sofii řeknu, abych měla výmluvu, proč jsem dneska v noci selhala. Čím víc ale nad tímhle plánem přemýšlím, tím je mi jasnější, že mě pak bude považovat za zkompromitovanou. Když byl minulý rok Rolo přistižen u toho, jak si přátelsky vykládal s agenty protidrogového oddělení, dal mu Korsakov výpověď v podobě kulky do zátylku. Tak se to alespoň tradovalo – Korsakov nebyl takový hlupák, aby spáchal vraždu před svědky. Rola už ale od té doby nikdo neviděl, ani jeho manželka a děti.

Tony má pravdu. *Vážně* jsem hloupá, že jsem se z toho večírku nevytratila zadním vchodem, dokud jsem k tomu měla příležitost.

Když před námi zahlédnu povědomý stánek s rychlým občerstvením, zakručí mi v břiše. „Můžeme na minutku zastavit?“

„To jako vážně?“ Tonyho mohutná ramena se otočí, aby se na mě mohl zamračit.

„Umírám hladu,“ zalžu. Dost pochybuju, že bych teď zvládla jediné sousto.

„Vždyť jsi zrovna odešla z naškrobenýho večírku se spoustou jídla!“ Pronese to dost hlasitě – vždycky si stěžuje, když chci, abychom zastavili –, potom ale kývne směrem k Pidgeovi. „Ale *co už*, kurva.“ Polohlasem ještě dodá: „Koneckonců je to nejspíš tvá poslední večeře.“

„Já si to klidně sním venku,“ nabídnu se medovým hlasem. To jediné, co je Tonymu ještě méně příjemné nežli já, je zápach hotdogů a kyselého zelí.

„Jo, to budeš muset. Nechci, aby mi od toho pak celej tejděn smrděly sedačky.“ Zavrtí hlavou. „Dostat holku z ulice se sice dá, ale kus pouliční krysy v ní pak zůstane už napořád.“

„Pod sedačkou mám deštník,“ nabídne se Pidge, zatímco já nesměle položím Sofiinu sklenici vedle sebe.

„Díky.“ Pidge je málomluvný a z celé party asi nejlídnější, i tak by ale za správnou částku klidně prodal vlastní sestru. S kabelkou pod paží z auta vystoupím. Šaty, které mám dnes na sobě, jsou elegantního střihu s ramínky, ušité jsou z černého saténu a sahají mi až ke kotníkům – je to ten nejméně křiklavý kousek, který kluci ukořistili při své poslední loupeži. Šaty ani přehoz k nim mi moc dobrou ochranu před mrazivým listopadovým vzduchem neposkytují, já jsem ale myšlenkami jinde a skoro to ani nevnímám.

Ráda bych věřila, že mě Korsakov nedá kvůli něčemu takovému zabít. Ironií je, že vůči mně ten muž projevil více milosti než vůči většině ostatních, byť tedy svým specifickým způsobem. Jeden z jeho poskoků si kdysi jeho příkaz „mojí pohledné zlodějky se nikdo ani nedotkne“ vyložil jako pouhé doporučení a zkusil se na mě vrhnout. Korsakov mu pak bičem málem sedřel záda z kůže. Vím to moc dobře, protože mě Korsakov přiměl celý ten spektakl sledovat, a hrdě se při tom usmíval, jako kocour, který páníčkově k nohám pokládá uloveného ptáka. Jenže Korsakov není žádný obyčejný kocour. Je to tygr, který se občas ožene i po těch, kdo ho krmí.

Ale ten telefonát, fakt, že mě chce vidět, i když nemám ty manžetové knoflíčky...

Že by se už stačil dozvědět o té rusovlasé ženě, co kolem mě krouží?

Nebo se snad nějak dozvěděl o mých snahách pořádit si ve vši tichosti cestovní pas? O penězích, co jsem si syslila doma ve ventilační šachtě, a o tom bytě v Londýně, o který jsem projevila zájem? Pokud ano, je možné, že si to vyloží jako něco jiného než to, co to ve skutečnosti je – můj plán útěku?

Instinkt mi radí vzít nohy na ramena.

Dál se šourám po chodníku, snažím se vyhnout všem kalužím a co nejrychleji vymyslet nějaký plán. Mám utéct? Mám s tím počkat, až od nich budu trochu dál, abych si získala náskok? Mohla bych přeběhnout přes

park a na opačném konci naskočit do taxíku. Vrátit se do bytu, abych si odtamtud vzala batoh s věcmi, by byl risk, jenže bez těch věcí nemá vůbec smysl vydávat se na vlakové nádraží. Mám v něm peníze, náhradní šaty, nové doklady – všechno, co potřebuju ke zmizení.

Ani mě nepřekvapuje, že mě Tony nechal vystoupit. Je dost hloupý a arogantní, aby uvěřil, že mu nepláchnu. A nebo to možná právě tak chce, aby měl dobrou výmluvu, až mě ke svému bratrovi doveze celou omláčenou.

Když dojdu ke stánku, pořád ještě přemýšlím, jak nejlépe postupovat dál. Alton stojí shrbený před grilem, kde nad plamenem obrací klobásy. „Co to bude?“ zamručí těsně předtím, než zvedne hlavu. Na jeho obličejí je vzápětí patrné, že mě poznal. „Už jsem tě tady delší dobu neviděl.“ Ušla jsem dlouhou cestu od neohrabaného děcka s přehnanými očními linkami a nabarvenými vlasy, co mu tehdy ukradlo hotdog. Jednou mi ale řekl, že nezáleží na tom, jak silnou vrstvu make-upu si nanesu na obličej, ani jakou barvu budou mít mé vlasy; vždycky mě pozná podle mých modrých očí. Při pohledu do nich se mu vybaví letní prázdniny, které jako kluk trávil u Jaderského moře.

Pár měsíců už jsme se neviděli. „Měla jsem napilno.“ Opopávám se ohlédnout přes rameno směrem k SUV, které si kvůli blikajícím výstražným světlům vyslouží zatroubení klaksonu několika dalších aut. Tony nedokáže ani vyjít po schodech, aniž by pak lupal po dechu; jemu bych dost možná utekla i v botách s podpatky. Jenže Pidge je dost chytrý na to, aby s autem objel blok a počíhal si na mě na druhé straně.

Alton otevře ústa, jako by se chystal něco říct, vzápětí je ale zase zavře. Už dávno vím, co si myslí. Myslí si to samé, co všichni mí staří známí z ulice: že se živím prostitutí pro majetnější klientelu. Z toho omylu jsem se je nikdy nesnažila vyvést. Pořád je úctyhodnější, když člověk dává ostatním na odív něco vlastního, než když to ukradl. „Rád vidím, že jsi tu pořád ještě s námi,“ pronese.

I když už to možná nebude mít dlouhé trvání.

Když si půjdu jídlo sníst k jedné z laviček v parku, budu pak mít tu nejlepší příležitost se vytrazit, aniž by si toho kdokoliv hned všiml. Možná bych tak získala dostatečný náskok.

„Jako vždycky?“ V kovových kleštích pozvedne jednu bagetu.

Usměju se. „Jo.“

„A jeden taky pro něho?“ Alton kývne směrem doleva a tázavě pozvedne obočí.

Následuju jeho pohled směrem k hromadě špinavých dek na chodníku asi padesát metrů daleko a překvapení mi na chvíli vytlačí z mysli všechno přemýšlení o útěku. „Není to Eddie?“ Že už by těch šest měsíců uplynulo?

„Jo. Už je to pár týdnů, co se tady zase začal poflakovat.“

„A?“

Alton pokrčí rameny. „Kunčafta mi odsud zatím žádnýho neodehnal. Ale připadá mi, že se mu hodně zhoršil zrak.“

Možná Eddiemu ten pobyt ve vězení prospěl víc než ve všech ostatních institucích. „Tak tedy dva hotdogy. Prosím.“ Když je tu Eddie, vždycky koupím jídlo i pro něj. Alton se musel domnívat, že si jsme nějak blízcí, na žádné podrobnosti se ale nikdy nevyptával.

Pod držák na ubrousky položím dvacetidolarovou bankovku a mávnutím ruky mu jako obvykle naznačím, že si má drobné nechat. Už ani nevím, kolikrát mě tenhle příjemný pouliční prodavač nechal najíst zdarma, když jsem hladověla a neměla na placení.

Oba hotdogy vezmu do jedné ruky, zatímco se schoulená pod deštníkem vydám za tátou a ignoruju varovné zatroubení klaksonu, které se ozve směrem od obrubníku. Čím blíž k němu jsem, tím silněji je cítit zápach zaschlé moči a tělesného potu. „Ahoj, Eddie.“

Muž zvedne hlavu zpod ušpiněného koberečku a kvůli zuřícímu lijáku přimhouří oči. Nebo je to možná proto, aby vůbec viděl, co to před jeho slábnoucími zraky stojí. Během pobytu ve vězení mu ostříhali vlasy i vousy, takže teď nevypadá ani zdaleka tak zanedbaně, jako když jsem ho

viděla posledně, a taky něco málo přibral. Další z jeho zubů už ale podlehl kazu. „Seš to ty?“

V krku mám bolavý knedlík. „Jo.“ Dnes alespoň ví o světě. „Jak se ti vede?“

„Ke svatému Štěpánovi už mě teď nechtěj pustit,“ zabručí.

„To proto, že jsi tam jednomu dobrovolníkovi vyhrožoval smrtí. To kvůli tomu jsi byl v base.“ Docela se mi ulevilo, že měl teplé a suché místo na spaní a pravidelnou stravu třikrát denně, i když to bylo v okresní věznici.

„On se mě snažil otrávit. Na vlastní oči jsem ho při tom viděl.“

Stačím sama sebe zarazit dřív, než mu připomenu, že to byla jenom čerstvá bazalka, co mu tehdy ten muž – jeden učitel, který chodil do jídelny vypomáhat – na masový koláč nasypal. Bez ohledu na svůj slábnoucí zrak už je Eddie natolik ponořený do vlastních přeludů, že neuvěří ničemu jinému než vlastní pravdě. „Na. Něco jsem ti přinesla.“ Nabídnu mu oba hotdogy.

Přimhouří oči a důkladně si je prohlíží, jinak se ale ani nehne.

Zhluboka si povzdechnu. „No tak, tati, to jsem já, *Romy*. Musíš přece něco *sníst*.“

Trvá ještě notnou chvíli, než si je do umazaných rukou vezme. Jeden si rovnou schová pod kobereček na později, zatímco z toho druhého začne špinavým palcem nabírat posypku. K nohám mi začnou padat kousky zelí a cákance hořčice, několik žlutých kapek mi ulpí také na lemu šatů.

„Tak jak. Daří se ti dobře? Nic tě nebolí, nemáš žádné boláky ani nic jiného, co by měl zkontrolovat doktor?“ Je mu devětačtyřicet let, leckdo by ho ale tipoval na sedmdesát, protože za těch deset let života na ulici zchřadl věkem daleko víc, než by měl.

„Měj se na pozoru před demony. Obzvlášť před těma se zahnutýma rohama. Jsou všude kolem, chodí mezi náma, oblečení do lidský kůže.“

Ta pošetilá naděje, co jsem cítila cestou sem, rázem vezme za své. Vůbec nic se nezměnilo.

„Dám si pozor. Určitě.“ Dřív mě trápilo, když jsem viděla tuhle verzi svého otce – opírající se o prázdné bedny a lavičky v parku, blábolící o monstrech, co se ukrývají ve stínech a hodují na lidských duších. Tehdy jsem totiž ještě měla v živé paměti vzpomínky na náš předchozí život.

Dřív, kdysi dávno, jsme bydleli v bytě se dvěma ložnicemi v East Orange v New Jersey. Táta dělal vedoucího linky v továrně, kde se vyráběly hřebíky a šroubky, máma pracovala jako prodavačka v potravinách. Já chodila na plavání a hrála jsem fotbal. Večeře se podávala každý den přesně v šest a vždycky na podzim jsme si udělali výlet na farmu, kde jsme celé hodiny hledali tu nejlepší dýni na vydlabání.

O tuhle verzi svého otce jsem přišla jednou v noci, kdy se stal svědkem brutální vraždy jedné ženy na parkovišti před jeho prací. Tvrdil, že to spáchalo přízračné monstrum s křídly a zahnutými rohy, které oběť roztrhalo na kusy a které pak jakási čarodějnice, jež kolem sebe ze špiček prstů metala plameny, zahrnala zpátky do pekel.

Od toho okamžiku to s ním začalo jít z kopce, propadal halucinacím a paranoi, se kterými si nedovedly poradit žádné léky a pro které lékaři neměli žádné vysvětlení. On přišel o práci, my jsme přišli o byt a nakonec už ani nebylo bezpečné být mu vůbec nablízku.

Pokoušely jsme se pro něj najít pomoc, jenže jsme neměly žádné peníze, a záchranné sítě pro lidi bez peněz jsou plné děr. Můj táta všemi těmi děrami postupně propadal, až se nakonec ocitl na ulici, odkud už se nikdy nedostal.

Několik let jsem na něj měla vztek a předstírala jsem, že neexistuje, několik dalších let jsem se mu, sužovaná pocitem viny, snažila pomoci – sjednávala jsem mu sezení u doktorů, na která odmítal chodit, sháněla mu bydlení, ve kterém se nikdy dlouho neohrál, a kupovala jsem mu oblečení, které ustavičně ztrácel.

Tedž už jsem mu mohla nabídnout jen vydlabané srdce, kus levného žvance a několik málo laskavých slov, když jsem na něj na ulici narazila. Měla jsem dost vlastních problémů, se kterými jsem se musela vypořádat.

„Už musím jít.“ Zahlédnu úzkou pěšinu, směřující do křoví vedle kontejneru na odpadky. Když budu předstírat, že tam jdu vyhodit obaly od jídla, mohla bych získat malý náskok. Když se nevrátím, vydají se Pidge a Tony hned do mého bytu, když ale pár dní počkám, budu se pak moct nepozorovaně vplížit dovnitř, sbalit si pár věcí a utéct.

„Stavila se tu máma,“ řekne mi otec s pusou plnou jídla. „Vyptávala se na tebe.“

Každá zmínka o ní mě zabolí u srdce, vždycky se z toho ale zase rychle otrěpu. Víím, že se mě čas od času pokouší vyhledat. „Pořád to ještě táhne s *nimi*?“

Přikývne.

Zatnu čelist. „Drž se od ní co nejdál.“ Tátovi už nijak nekladu za vinu, že jsem o něj kvůli té nemoci přišla, jenže máma se *dobrovolně* rozhodla, že dá monstrům přednost před vlastní dcerou. To jí nikdy nedokážu odpustit. „Dávej na sebe pozor, jo?“ Deštník zapíchnu do keře vedle něj, aby byl alespoň trochu chráněný před deštěm. Bez něj se mi stejně bude utíkat lépe. „Zajdi ke svatému Vincentovi a zeptej se tam po Samovi.“

„Po Samovi?“

Táta mě občas poslechne a v nějakém útulku se ubytuje. Nikdy tam moc dlouho nevydrží, ale pořád je to lepší než nic. „Přesně tak. Po *Samovi*. Řekni mu, že jsi Teein kamarád. Rozumíš? *Teein*. Ne Romyin. On žádnou Romy nezná.“ Tu vlastně nezná nikdo. „Je to hodnej člověk. Ten se tě určitě otrávit nepokusí, takže mu *nijak* nevyhrožuj, ano? Já už teď budu muset jít –“

Táta se po mně prudce natáhne rukou a s překvapivou silou mě chytí za lýtko. „Vyhni se démonce s ohnivýma vlasama. Ona po tobě jde,“ zasycí, přičemž mu z úst vypadne několik kousků rozkousaného pečiva a masa.

Po zádech mi v tu ránu přejede nepříjemný mráz. Na jeho blouznění už jsem si zvykla, pořád se ale vždycky týkalo té samé postavy – příšery s černými, zahnutými rohy, co se ukrývá ve stínech. Tohle od něj slyším

poprvé, na mysli mi hned vyvstane ta záhadná rusovláska v zelených šatech. „Jak jsi to myslel s těma ohnivýma –“

„Co má tohle bejt?“ poleká mě Tonyho pokřik. Vůbec jsem ho neslyšela přicházet. „Tak my tam celou dobou sedíme a čekáme na tebe, zatímco ty se tady vykecáváš s tímhle *vágusem*?“ Pohrdavě se na tátů ušklíbne.

Eddie si ho ale nevšímá, místo toho se mi dál dívá zpřímá do očí, jako by prosil, abych ho vyslechla. Sevře mě ještě pevněji. „Byla tu taky zlatá laň. Ona ví, co jsi –“

Tonyho černá bota zasáhne tátů přímo do čelisti a s nechutným křupnutím ho povalí na záda.

„Co to *sakra* mělo bejt?!“ Nezaváhám ani na vteřinu a zeširoka se rozpřáhnů. Pěstí trefím Tonyho přímo do nosu. Když cítím, jak mu silou mého úderu popraská chrupavka, udělá mi to dobře.

„Ty čubko!“ Jednou rukou mě popadne za biceps, zatímco tou druhou mi sevře obličej. Kolem úst mu začne stékat krev.

Kopnu ho do holeně a pokusím se mu vyškubnout, abych mohla zkontrolovat tátů. Ten leží na studeném, mokrém chodníku a sténá. Určitě má zlomenou čelist. „Ublížíš mi!“

„A to jsem ještě ani pořádně *nezačal*.“ Tony mě sevře ještě pevněji a dál mě smýká směrem k chodníku, kam nás Pidge přijel vyzvednout v SUV. „Brácha mi zrovna volal. Chce nás tam mít *střelhitě*, a to on rozhodně neříká jen tak.“

Za všechny ty roky života na ulici už jsem se naučila, jak se bránit, nic z toho mi ale nepomůže vymanit se z Tonyho pevného sevření. Váží přinejmenším o devadesát kilo víc než já a má moc velkou sílu. Nemám na vybranou. Prostrčím ruku štěrbinou v šatech a z pouzdra, co nosím přivázané na stehně, vytáhnu malý nůž.

„Tak to ani kurva nezkoušej.“ Tony se s ohledem na svou hmotnost a zranění pohybuje překvapivě mrštně, jednou svalnatou rukou mě chytí kolem pasu a přitáhne mě zase zpátky na svou hrud'. „Myslíš, že o tom

tvým nožíku na máslo nevím? A co bys s ním asi tak zmohla? No?“ Za-
krváčenou rukou mi stiskne zápěstí.

Vykřiknu, jak mi celou paži projde palčivá bolest, a nůž upustím. Nůž
dopadne na chodník, mimo můj dosah, takže jsem teď bezbranná a Tony
mě může dosmýkat ke dveřím auta.

Alton vyběhne zpoza svého stánku a v ruce třímá baseballovou pátku,
kterou tam má schovanou na vlastní ochranu. „Tee? Nepotřebuješ pomoc?“

Tony si odfrkne. „Jestli víš, co je pro tebe dobrý, tak se radši vrátíš zpát-
ky ke svejm hotdogům.“

Alton se zastaví a podívá se na mě nejistým pohledem, který mi pro-
zradí, co se mu honí hlavou: má ženu a dvě děti, za kterými by se rád vrá-
til domů. Zároveň tam ale nemůže jen tak stát, zatímco mě, kopající a kři-
čící, ten chlap vleče ke svému autu.

Od Tonyho to nejsou jen plané vyhrůžky – on by ho *klidně* zastřelil
glockem, co má pod kabátem.

Přestanu se vzpírat a zavrtím hlavou, abych Altona odradila. „Budu
v pořádku.“

„Tím bych si teda nebyl tak jistej.“ Tony mě pohodí na zadní sedadlo
SUV a posadí se vedle mě, abych odtamtud nemohla utéct.

Poslední, co ještě zaslechnu, než se dveře auta s prásknutím zavřou, je
tátův pomatený výkřik: „Najdi tu zlatou laň!“

KAPITOLA DRUHÁ

Korsakov svůj hlavní podnik na import a export řídí z krychlovitého, ocelově šedého skladiště v městských docích, kde se dopravní kontejnery nakládají jako na běžícím pásu a celníci nosí po kapsách tolik úplatků, že kvůli ničemu z toho nepohnou ani prstem. Pozemek je chráněný plotem, průmyslovými kamerami a po setmění také početnou skupinou chlápků se zbraněmi.

Nikdy jsem sem nechodila zrovna ráda, ovšem dnes v noci mi to tu připadá až znepokojivě podobné té noci tři roky nazpátek, kdy jsem si byla jistá, že odtud nevyjdu živá, nebo alespoň ne se všemi končetinami.

Fakt, že si ten kretén, co si to přede mnou vykračuje, hvízdá tu zlověstnou melodii z *Kill Bill*, mi zrovna moc nepomáhá.

Tony se zastaví právě akorát na to, aby se ke mně otočil a zlomyslně se zašklebil, pak se mu ale ve tváři objeví bolestivá grimasa, která mě potěší. Nos už mu přestal krváčet, pořád je ale celý rudý a oteklý. Kdyby mu to myslelo, odjel by odsud přímo do nemocnice, aby mu tentokrát nos řádně ošetřili.

Kdyby mu to myslelo.

Ignoruju jeho i palčivou bolest v paži, způsobenou jeho příliš pevným sevřením, a místo toho se soustředím na výmluvu, kterou jsem si po cestě stačila vymyslet. Nejlepší bude, když bude můj příběh vágní a jednoduchý a bude zdůrazňovat hodnotu, kterou ve mně Korsakov má. Vždycky pěl ódy na moje vrozené instinkty.

Byla jsem všem na očích. Nebylo to bezpečné. Ještě by mě při tom chytili.

O Sofii se zmíním, pouze pokud to bude *absolutně* nezbytné.

„A kdo je tohle?“ zamračí se Pidge při pohledu na bílé SUV zaparkované u dveří. Vepředu v něm sedí dvojice mužů s kamennými tvářemi, kteří nás při chůzi sledují. Když cítím, jak na mně oba ulpí očima, zježí se mi chloupky vzadu na krku.

Tony jen lhostejně pokrčí rameny. Ať už to auto patří komukoliv, bude už uvnitř, a tam by se nedostal nikdo, kdo by k tomu neměl Korsakovovo svolení. Dotyčného navíc budou po celou dobu návštěvy mít ozbrojené hlídky, co skladiště stráží, na mušce.

Tony vyťuká bezpečnostní kód, čímž na ocelových dveřích uvolní zámk.

Zadržím dech a připravím se na to, že zase uslyším Korsakovův hlas. Když je rozčilený, mluví hlasem, který se rozléhá až na druhou stranu celého tohohle mohutného prostoru.

Místo toho nás ale přivítá jen ticho.

„Kde jsou všichni?“ Pidge si špičkami prstů pohrává s klíči od auta, zatímco dál kráčíme chodbou. Po obou stranách nás obklopují řady naskládaných palet s výrobky a nečinně postávající vysokozdvizné vozíky.

„Asi v kanclu,“ pronese Tony a ještě jednou zakřičí. „Už jsme zpátky a přivezli jsme s sebou tu tvoji malou ještěrku!“ Jedinou odpovědí je ozvěna jeho dunivého hlasu. Zpomalí. Ten přerostlý, dutý pařez musel konečně vycítit tu zlověstnou atmosféru, ze které mi leze mráz po zádech od chvíle, co jsme vešli dovnitř.

Tony pokyne bradou směrem k Pidgeovi, načež oba dva vytasí zbraně. Pidge mi pokynutím hlavou naznačí, abych se postavila za něj. Nijak se nevzpírám. Moc ráda ho použiju jako lidský štít, zatímco budu vyhlížet příležitost k útěku.

Cestou do zadní části budovy, kde stojí pootevřené dveře od kanceláře, mi buší srdce tak hlasitě, že to je i slyšet. Pidge do dveří zatlačí a ty se s úpěnlivým skřípotem otevrou dokořán.

Z úst mi vyjde neslyšné zalapání po dechu.

Korsakovova kancelář je dlouhá a úzká místnost bez oken, lemovaná kartotékami se záznamy za několik posledních dekád. Normálně to tam páchne po spálené černé kávě a kouři z nedopalků.

Teď je tu ale cítit smrt.

Těla jsou rozházená všude po místnosti, z jejich zejících ran vytéká na laciný modrý zátěžový koberec krev. Fádni béžové zdi teď zdobí podlouhlé krvavé cákance jako na nějaké pochybné výtvarné výstavě. Mrtvoly tu jsou čtyři, včetně Korsakova, který leží na zádech, a po celém jeho krku se táhne dlouhá řezná rána.

V samém středu té zkázy sedí v Korsakovově křesle s překříženýma nohama žena s měděně-červenými vlasy a pozoruje nás s pohrdavým úšklebkem.

Tony i Pidge současně pozvednou své zbraně.

Sofie se dá do pohybu tak rychle, že letící předměty ani nepostřehnu, dokud oba muži současně své zbraně zase neupustí, nepopadnou se za předloktí a nezačnou bolestivě kvílet.

Vyvalím oči na dvě zcela totožné dýky, co jim teď trčí ze zápěstí.

„Nic nezkoušejte,“ dá jim prosté varování.

Nezkoušejte bojovat, nezkoušejte utíkat... prostě *nic nezkoušejte*.

Ani kdybych chtěla, tak bych toho nebyla schopná. Stojím na místě jako zkamenělá.

Mdlé zasténání přitáhne mou pozornost k podlaze. Korsakov je ještě na živu, smrt má ale na jazyku a nepochybně jí brzy podlehne. Vždycky působil jako nějaký nezastavitelný živel, aby lidi přiměl vykonat to, co po nich chtěl, stačilo mu většinou pár stručných rozkazů a výhrůžné přimhouření očí. Teď z něj nezbylo nic než bezmocná mátoha, pořezaná mečem, co teď leží na jeho pracovním stole, a může už jen špinit hromádky papírů vlastní krví.

On snad někdo ještě pořád používá meče?

„Co ty seš kurva zač?“ podaří se Tonymu procedit skrze zuby. Dýka ho zasáhla přímo doprostřed pravého zápěstí, jen těsně pod dlaní. Určitě mu při tom přetřela pár důležitých nervů.

„Někdo, s kým váš zaměstnavatel nebyl ochotný jednat.“ Tak jako předtím u baru je Sofie i nadále klidná, rozvážná a neochvějná. Ze smaragdových šatů se ale od hlavy až po paty převlékla do černé. Díky tomu ještě víc zvýraznila barvu svých vlasů. „Doufám, že vy dva jste rozumu pobrali o něco víc.“

Tony a Pidge se oba rozhlíží po kanceláři. Předpokládám, že pátrají po nějakém důkazu, že to nebyla ta žena, kdo sám a jen pomocí meče ty čtyři ozbrojené muže pobil. Možná to spáchali ti dva chlápci, co teď vyseďávají v SUV před budovou. Ovšem rychlost a přesnost, s jakou po nich Sofie hodila ty dýky, naznačovala, že by toho, a možná i něčeho víc, schopná byla.

Když si těla mrtvých a jejich zbraně na podlaze důkladněji prohlédnu, začne se mi zvedat žaludek. Všichni stačili vytasit zbraně, ale byli stejně *do jednoho* mrtví.

Dokonce i Korsakovovi z očí vyprchala poslední jiskra života.

„O čem jste chtěla vyjednávat?“ Tony upřeně hledí na svého staršího bratra. Vyvolává v něm ta ztráta vůbec nějaký zármutek?

Když na mně Sofie ulpí svým pohledem, div se mi nezastaví srdce. „O ní.“

Vyhni se démonce s ohnivýma vlasama. Nahání tě.

Otcovy vyšinuté výkřiky vytěsním ze své mysli.

„Vám jde o ni?“ V Tonyho hlase je patrná nevěřičnost. „Ale proč?“

„To vás vůbec nemusí zajímat.“ Zatímco si mě prohlíží, vyloudí se jí na rtech nepatrný, uznalý úsměv. „Řekněme, že se jedná o něco, s čím mi může pomoci jedině ona.“

Co by Sofie mohla chtít, abych pro ni ukradla, aby jí to za *tohle všechno* stálo? V mysli si zrychleně přehraju náš předešlý rozhovor. Odcházela z té charitativní akce s vědomím, že sem pak přijde a Korsakova zavraždí? Muselo tomu tak být. Kdybych její nabídku bývala přijala a odešla s ní, nechala by je naživu?

Co je tahle ženská *vůbec* zač?

Tony si olízne rty. „A kolik jste mi za ni ochotná nabídnout?“

Korsakovovy italské kožené mokasíny ještě ani nevychladly, a Tony už se do nich snaží vměstnat svá upocená chodidla. Když jsou všichni ostatní vyřízení, nejspíš podnik zdědí on. *Pokud* odsud tedy odejde živý, o čemž mám vzhledem ke způsobu, kterým si ho Sofie prohlíží, zásadní pochybnosti.

„*Za ni?*“ Sofie nakloní hlavu na stranu. „To není žádná mula na prodej. Očividně jste mě špatně pochopil. Vašemu zaměstnavateli jsem nabídla, že ušetřím jeho život, když jí odpustí její dluhy, jenže on to pošetile odmítl. Ale teď je po smrti, takže ona už vůči němu stejně nemá žádných závazků. Teď dávám *vám* možnost nechat nás odtud v klidu a míru odejít, aniž byste při tom položili své životy.“

Tony po ní chvíli vrhá zlostné pohledy, vypadá to, že se po ní chystá vystartovat. Svým způsobem doufám, že to zkusí.

„Nebud' blbej,“ naléhá na něj Pidge polohlasně, zatímco se drží za zraněnou ruku.

„Fajn.“ Tony se na mě zašklebí. „Ta čubka je stejně naprosto bezcenná.“

Sofie zvážní, když očima ulpí na mých bicepsech, na kterých už se mi po pevném stisku jeho silných prstů začínají dělat tmavé modřiny. „Možná bych to neměla být já, kdo o rozhodne o vašem dalším osudu.“ Vstane a stůl obejde, prsty jedné své jemné ruky obtočí kolem jílce svého krví potřísněného meče. „Necháme je dál dýchat, nebo ne, Romerie?“

Zvedne se mi žaludek. Ona zná moje pravé jméno. Odkud sakra může znát moje *pravé* jméno?

„Co to tedy bude? Život,“ Sofie přiloží ostří své zbraně k Tonyho krku, „nebo smrt?“

On sraští obličej, jak mu z toho místa na krku, o které ostrý hrot zavadil, vyteče kapka krve. Svýma modrýma očima se upřeně zadívá do těch mých, kromě obvyklé směsi nenávisti a vzteku je v nich teď patrný také strach.

Odvrátím zrak, neschopná tu poslední emoci vstřebat. Tony je zvrhlík a neskutečný kretén. Zrovna dnes v noci zcela bezdůvodně ublížil

bezbrannému muži. Přál si, abych trpěla, nebo aby mě rovnou zabili. Zasloužil by si ležet na hromadě spolu s těly ostatních.

Svou pozornost upřu na mrtvé. Na Irvinga doma čeká jeho těhotná přítelkyně. Gavinovi synové, dvojčata, se s chichotem schovávají za plotem u jejich domu a po nic netušících kolemjdoucích střílí ze svých vodních pistolek. Mark a jeho manželka si zrovna nedávno pořídili svůj první dům. Po Korsakovovi zůstane dcera, která bude jeho smrtí zdrcená. Žádného z těch mužů bych neoznačila za „dobráka“, ale bez ohledu na to za ně někdo truchlit bude.

Já sice jsem zlodějka, ovšem katem se nikdy stát nehodlám. „Nechte je jít.“

Sofie ještě pár okamžiků počká, než svůj meč s těžkým povzdechem skloní. „Prokazuje milost tam, kde bych to já nikdy neudělala. Musím přiznat, že to je jedna z vlastností, kterých si cením, ale zároveň jimi pohrdám.“

Oběma mužům vyjde z úst hluboký výdech.

„Jestli jste vy dva pobrali alespoň špetku rozumu, tak zůstanete tady uvnitř, dokud neodjedeme.“

Tonyho statné tělo se vzteky celé třese, výjimečně se ale přemůže a udrží jazyk za zuby.

Ona kolem nich projde bez jediného náznaku obav. „Půjdeme?“ Řekne to tak nonšalantně, jako by mě zvala na drink. Jako by před chvílí nepovraždila čtyři muže, jako by se ani nemusela ptát, jestli jsem pro ni ochotná pracovat, když je teď Korsakov po smrti. Ptát se vlastně ani nemusí, jelikož je očividné, že vždycky dosáhne toho, po čem touží.

Sofie mi teď nedala o moc větší možnost volby, než jakou mi tři roky nazpátek nabídl Korsakov. Společnost vraha jsem vyměnila za společnost vražedkyně, zatím s ní ale musím vycházet, dokud se mi nenaskytne možnost vzít do zaječích.

Pidge a Tonyho necháme, s dýkami zařatými v zápěstích, stát v kanceláři plné mrtvol. Jak mě nohy vedou dál, jeden krok za druhým, skoro mi

až připadá, jako by patřily někomu jinému. Každých pár vteřin se krátce ohlédnu přes rameno. Čekám, že tam uvidím Tonyho, jak mi míří na záda zbrani. Chodba je ale pořád prázdná.

Zato Sofie se neohlédne ani jedinkrát. „Já jsem je varovala. Kéž by jen bývali poslechli.“ Zavrtí hlavou. „Ovšem tenhle typ mužů snad nikdy neposlechne.“

„Tony se spojí s chlapama, co má venku,“ dostanu ze sebe dutým hlasem. „Začnou po nás střílet, jakmile z těch dveří vyjdeme.“

„Touhle dobou už se o ně mé strážce dozajista postaraly. Ti už nám nebudou dělat potíže.“

Jasně. Ti dva děsiví chlápci v SUV. Očima spočinu na meči v jejich rukou a krvavé stopě, co za sebou na betonu zanechává. „A kdo vyřídil všechny ty chlápky v kanclu?“

Vrhne po mně ten nejletmější možný pohled. „Jakou odpověď byste ráda slyšela?“

„Pravdivou?“

„Zatím jsem vám ani jednou nezalhala.“

„Ale jak to můžu vědět jistě?“

„Jste moc chytrá dívka, Romerie. Myslím, že víte už celou řadu velkých pravd.“ Polohlasem ještě dodá: „Možná i víc, než si sama uvědomujete.“

„Odkud znáte mé skutečné jméno? Řekl vám to Korsakov?“ Ani jsem nevěděla, že mé pravé jméno znal, je ale jen málo věcí, které si on není schopný zjistit. Které si on *nebyl* schopný zjistit.

„To Malachi mi je prozradil. Prozradil mi spoustu věcí, než mne pro vás poslal.“

Znám se nějak s tím jejím Malachiem? Setkala jsem se s ním v době, kdy jsem byla na ulici? A proč pro mě poslal právě Sofii?

Zrovna se chystám tu otázku nahlas vyslovit, když mi Sofie řekne: „Já vám neublížím, ale nepokoušejte se o útěk.“

V jejím hlase je dost patrný výhrůžný tón. Půjdu s ní dobrovolně – nebo nedobrovolně – tak jako tak s ní ale půjdu.

„Proč tohle všechno? Proč jste mě prostě nepřinutila s vámi jít už předtím v hotelu?“

„Napadlo mě to,“ připustí. „Na lelkování vskutku moc času nemáme. I tak bych ale byla raději, kdybyste se mnou šla z vlastní, svobodné vůle, a bylo jasné, že vám v tom ten muž bránil.“ Povzdechne si, jako by teď mluvila o nějaké banální nepříjemnosti, které se s úlevou zbavila. „Napadlo mě, že když vám pomůžu vyřešit váš problém, budete pak vy o něco ochotnější pomoci mi zase s tím mým.“

Já bych tohle svobodnou vůlí zrovna nenazývala.

Možná je to tím, že mám mozek pořád paralyzovaný šokem, ale nic z toho mi nedává smysl. Já jsem zlodějka. Vysoce schopná, to bez debat, ale nic víc. Sama jsem se nedokázala ubránit ani Tonyemu. Sofie a její muži zatím během několika minut vymazali celý velký zločinecký syndikát, aniž by při tom utrhli jediný šrám. „Je zřejmé, že vy se dostanete k čemukoliv si jen zámánete i bez mé pomoci, takže co to ode mě vlastně chcete?“

„Tady nejde o to, co *chci*, nýbrž o to, co *potřebuji*.“ Sofie se otočí a podívá se mi do očí, přičemž z ní na okamžik spadne závoj sebevědomí, za kterým se doposud schovávala, a já pod ním krátce zahlédnu čirou zoufalost. „A já *potřebuji*, abyste zachránila mého manžela.“

KAPITOLA TŘETÍ

„Jsem si jistá, že se pro vás mezi mými věcmi najde něco vhodného na převlečení.“

„To nebude potřeba.“

Podívá se na fleky od hlíny a hořčice na lemu mých šatů a pozvedne obočí. Jsem si jistá, že by nezabralo moc pátrání, než by se na nich našlo také pár skvrn od Tonyho krve. „Jak je libo.“ Pak svou pozornost zaměří zase zpátky na noviny. Otevře si je právě v okamžiku, kdy motory letadla začnou před vzletem zvyšovat otáčky, a pečlivě je prochází stránku po stránce. Korsakov byl jediný další člověk, kterého jsem znala a který si noviny pročetl takhle důkladně, namísto toho, aby jen zběžně projel zajímavější nadpisy.

Když jsme vyšli ze skladiště, nestáli ozbrojenci na svých pozicích, dva strážci, co tam byli se Sofií, čekali v SUV s rukama zbrocenýma krví. Veškeré mé zbývající úvahy o útěku v tu ránu vzaly za své.

Nepromluvili ani jedinkrát, když jim Sofie dala rozkaz, aby nás odvezli na letiště, jenom přikývli. Teď se právě uvelebují na sedačkách vedle nás, vyhrnují si rukávy svých černých oblekových košil a ve vši tichosti a s metodickou precizností čistí a leští svůj arzenál chladných zbraní.

K vidění tu jsou dýky a meče nejrůznějších délek i tvarů – některé mají jednoduché, ryze funkční jílce, podobné tomu na noži, co jsem dnes ztratila, zatímco jílce jiných jsou pozlacené a poseté drahokamy, které se pod světlem lesknou a ze kterých by se Skullymu sbíhaly sliny. O boční stěnu kabiny stojí zapřená kuše, vedle níž leží svazek elegantních toulců.

„Vy nepoužíváte střelné zbraně.“ Byla to jen letmá myšlenka, nechtěla jsem ji pronést nahlas.

„Co by to potom bylo za zábavu?“ pronese muž nalevo hlubokým, chraplavým hlasem. Krátce se zastaví a poprvé si mě důkladněji prohlédne, přičemž já mám zase možnost vidět dravý pohled v jeho zlatých očích.

Ačkoliv jsem toho nikdy nebyla svědkem, dobře jsem věděla, že Korsakov pár svých lidí zabil. Když ho někdo zradil, rozčílilo ho to k nepřičetnosti a dotyčnému pak kladl za vinu, že ho k té odplatě přinutil. Ovšem pokaždé co takhle někdo beze stopy zmizel, pak několik následujících týdnů působil zkroušeně. Někde *opravdu hodně* hluboko v nitru jej, navzdory všem výmluvám, ukončení jiného lidského života trápilo.

V očích, co teď na mě upřeně zírají, nevidím sebemenší náznak lítosti, když pak zatěkají k mému krku a hrudníku, div se před nimi neschovám pod vlněnou deku.

Svou pozornost přesunu k malému kulatému okénku vedle sebe, které absorbuje neustálé hučení motorů. Hluboko pod námi se postupně vytrácí světla města. Letadlem jsem ještě nikdy neletěla, natož pak v soukromém. Když vedle něj bílé SUV zastavilo, nedokázala jsem si pomoci a nechala jsem se tou tajuplnou atmosférou pohltnout. „Kam to teď letíme?“

„Ke mně domů.“

Takže do Belgie, pokud mi tedy předtím řekla pravdu. Navzdory všemu cítím, jak se mi na rtech loudí úsměv.

„Zjevně vás to těší.“ Sofie zvedne oči od novin a upřeně se na mě zahledí. Ta společenská a rozverná dáma u baru je ta tam. Dobře si hlídá výraz ve tváři i tón svého hlasu, takže její náladu nedokážu vůbec odhadnout.

„V Evropě jsem ještě nikdy nebyla. Chci říct, plánovala jsem se tam vydat, jednou.“ Korsakov po mně vyžadoval, abych nikdy nebyla nikde, odkud bych se do hodiny nemohla vrátit, pokud jsem pro něj zrovna někoho neokrádala, takže dovolené v Londýně ani v Římě nepřipadaly v úvahu. Popravdě řečeno se nejspíš bál, že kdybych jednou odešla, už bych se nemusela vrátit.

Pořád nemůžu uvěřit, že je po smrti. V lásce jsem ho nikdy neměla, ale byla jsem mu vděčná za to, že ve mně viděl hodnotu. Těžko říct, jaké budou mé pocity potom, až odezní ten šok, jestli budu vnímat i něco jiného než úlevu.

„Nemějte strach. Už zanedlouho navštívíte *celou spoustu* nových míst.“ Sofie se zadívá z okénka. „Já jsem svou domovskou Paříž poprvé opustila až v jednadvaceti. Bylo mi stejně, jako je teď vám. Právě tehdy jsem se seznámila s Elijahem. On mi tehdy chtěl ukázat celý širý svět.“

A přitom ještě nikdy nenavštívil New York?

Ona ví, kolik je mi let. Respektive to ví ten muž, co ji poslal. „Takže vy pro Malachie pracujete?“ Nic povědomého mi nenaskočí, ani když to jméno vyslovím nahlas.

„Ano, sloužím mu. Už brzy to sama pochopíte.“ Odmlčí se. „Romeria je hezké jméno. Neobvyklé.“

Znepokojeně naprázdno polknu. Jsou to už roky, co mě někdo oslovil mým skutečným jménem, jako by to bylo v nějakém minulém životě. „Říkejte mi Romy.“

„Zajímalo by mě, proč vaši rodiče to jméno vybrali,“ pronese způsobem, který naznačuje, že sama už nějakou hypotézu má.

„Nikdy mi k tomu nic neřekli,“ zalžu jí. Matka mi prozradila, že ji na to jméno přivedl jeden sen, který před mým narozením měla.

„Věděla jste, že to slovo ve španělštině znamená ‚náboženská pouť‘?“

„Ne. Ale nejspíš to bude jenom náhoda.“ Pochybuju, že by máma s tátou dohromady znali víc jak deset španělských slov.

„Někdo, kdo se vydává do cizích zemí,“ pronese, jako by citovala definici ze slovníku, přičemž však pozornost nespustí z okénka.

„Třeba do Belgie?“

Našpulí rty. „I když ve španělštině má to slovo s největší pravděpodobností spíše náboženskou konotaci. Bývaly časy, kdy příslušníci lidského druhu pravidelně podnikali dlouhé spirituální cesty, během kterých pátrali po pravdě a smyslu a svým bohům nabízeli oběti.“ Do tónu jejího hlasu pronikne náznak výsměchu.

Je to ale spíš její volba slov, nad čím pozvednu obočí. „*Lidský druh*?“

„Je to pozoruhodné, co všechno jsme ochotní dělat ve jménu našich bohů a pro vlastní spásu. Věděla jste, že se dříve ženy, o kterých se tvrdilo, že jsou čarodějnice nebo uctívачky ďábla, upalovaly na hranicích?“

Svírá se mi žaludek.

„Ještě dnes se najdou tací, co dál pátrají po pravdě, která jejich očím zůstává skryta a které se bojí. Tací, kteří ve jménu svého boha zabíjejí a prohlašují to za jeho dílo.“ Odpoutá zrak od okna a místo toho svůj pronikavý pohled zaměří na mě. „Ale o tom vy už víte své, vidíte?“

Odtuším, jakým směrem se to Sofie jemně pokouší naši konverzaci stočit.

„Vaše matka –“

„Ta je mrtvá.“ Tlukot vlastního srdce se mi rozléhá v uších, zatímco se jí podívám do očí, jako bych ji vyzývala, aby to nějak zpochybnila.

Jedinou Sofiinou reakcí na moji lež je sotva postřehnutelné cuknutí jednoho obočí. „Zdá se, že jsem ve vašem brnění našla mezeru. Takže vy tedy její věc nepodporujete?“

Ona už to o mé matce ví. Jasně že o tom kurva ví. Nasadím neutrální výraz. Jestli tu ve mně bouchnou saze, jen odhalím, jak citlivé to pro mě je. „Chcete říct přesvědčení tý její psychotický *sekty*?“

Začalo to celkem nevinně – pozváním na sezení skupiny pro řešení zármutku ve sklepech jednoho kostela, které mělo nabídnout útěchu lidem, již v nedávné minulosti někoho ztratili. Přesně takhle jim to připadalo – jako by otce ztratili, i když on tu fyzicky pořád ještě byl a potuloval se po ulicích. Celý náš svět se obrátil vzhůru nohama, takže jsem kvitovala s poděkem, když si matka našla nějaké nové přátele.

Během několika týdnů se ale naše rozhovory začaly ubírat zvláštními směry. Začínala uvažovat o tom, jestli démoni a čarodějnice skutečně *existují* a jestli to, co otec viděl, nebylo skutečné.

Rozhovory se zakrátko změnilly v šuškandu o příšerách, co měly žít mezi námi – všem na očích, ale přesto skryté –, zatímco vlada tuhle

pravdu utajovala a zatímco čarodějnice převlečené za zdravotní sestry kradly novorozeňata z porodnic. Dokonce tvrdila, že byla na vlastní oči svědkem kouzel, ale když jsem se ptala podrobněji, znělo její vysvětlení spíš jako nějaké vágní hádanky než jako vykládání faktů.

Matka trávila každou volnou chvíli přemítáním ohledně spiknutí černokněžníků a příšer. Bylo mi čtrnáct a neměla jsem ponětí, co ty její sílící přeludy přižívovalo, ale jednoho rodiče už jsem kvůli démonům v jeho mysli ztratila a bála jsem se, že bych mohla přijít i o toho druhého.

Někdy bývala pryč několik dní v kuse, všechnen volný čas trávila ve starém baptistickém kostele, který si ta jejich skupina, sama sebe nazývající Strážce lidstva, zakoupila. Už tak jsme jen taktak přežívaly, jídlo jsme kupovaly za stravenky nebo jsme chodily do charitativních jídelen a všechno oblečení jsme měly z druhé ruky, ale ona jim pořád dál dávala veškeré naše peníze. Ani mě nepřekvapilo, když mi jednoho dne oznámila, že se stěhujeme do polorozpadlé budovy, kterou Strážce zakoupil pro svou rozrůstající se „komunitu“ v rámci příprav na nadcházející válku proti zlu. Křičela jsem a vzpírala se, říkala jsem jí, že tam nepůjdu, že od ní uteču. Ona si trvala na svém. Slibovala mi, že i já spatřím pravdu.

Moc jsem jí to chtěla věřit.

Několik týdnů jsem jedla a spala pod střechou Strážce, kde jsem poslouchala, jak ti lidé – všichni označení tetováním na břišku palce, tvořeným dvěma propojenými měsíčními srpky, které bylo znamením „učedníka“ – vykládali o silách z jiného světa a šíření zla ukrytého pod lidskou kůží.

Bylo to natolik pohlcující, že část mého já váhala, jestli na tom nebylo něco pravdy. Tím by se sice vysvětlilo, co táta viděl, nijak už by to však nevysvětlilo to, co se s ním stalo posléze.

Zato matka byla mezi těmi zdmi ve svém živlu. Rychle se jí podařilo vystoupat v jejich řadách vysoko. Netušila jsem, v čem ta její role spočívala, ale přestala kvůli tomu pracovat v potravinách a ostatní ji začali oslovovat „Stařešinko“.

Slíbila mi, že uzřím pravdu, a taky se tak stalo, když mě jednou v noci vzala do zalesněné oblasti mimo město. Viděla jsem, jak spolu s ostatními přivázali jednu „čarodějnici“ ke kůlu obklopenému spoustou suchého dříví a škrtili zápalkou.

Právě té noci jsem utekla.

Svým způsobem mi to připadá, jako bych od toho okamžiku byla pořád na útěku, jako bych utíkala před tím, co má matka udělala.

A taky před tím, co jsem já *neudělala*.

Ve spaní čas od času pořád ještě slyším křik té ženy.

„A váš otec? Ten je taktéž *po smrti*?“ zeptá se Sofie posměšným tónem.

Při zmínce o Eddiem se mi vybaví, jak ho Tony napadl. Alton mu ale určitě zavolal záchranku. „To ne, je ale nemocný.“

„A copak ho trápí?“

„Copak vy to ještě nevíte?“ Jakou zatracenou hru to se mnou hraje?

Po krátké chvíli přikývne a potvrdí mé podezření. „Takže vy jste sice vyrůstala obklopená řečmi o démonech, ale přesto v jejich existenci nevěříte.“

„Já bych řekla, že je to dobře, když vnímám realitu lépe než oba mí rodiče.“ A taky mám strach, že bych mohla dopadnout jako některý z nich.

„Možná.“ Zase nasadí ten zvědavý tón. Dál už se v tom nerýpe, nevyjádří mi však žádnou soustrast ani lítost. „Jak jste se dobrala k téhle kariéře?“

Pokrčím rameny. „Tak nějak to vyplynulo.“ A taky se mi nechtělo umřít hlady.

„Netoužila jste snad po nové rodině, po novém domově? Po *normálním* životě?“

„Já jsem na normální život nikdy šanci neměla.“ Později té osudné noci mě ve sklepe kostela napadlo oznámit to upálení na policii, jenže jsem necítila důvěru v systém, který už předtím tolik zklamal otce. Bála jsem se, že mi nebudou věřit, nebo hůř, že mě přinutí se k mámě zase vrátit. Zarytě jsem mlčela, kdykoliv se mě pracovníci v útulku pro mládež

na něco zeptali – *Jak se jmenuješ, maličká? Kde jste dřív bydleli? Co všechno mi můžeš o svých rodičích říct?* Věděla jsem, že se mi jenom snažili pomoci, ovšem v anonymitě jsem si připadala víc v bezpečí. Pak jsem narazila na Tarryn, protřelou zlodějku. Měly jsme velké plány o tom, že se přestěhujeme do L. A. a budeme tam bydlet v dodávce někde u pobřeží, jenže ji potom zabásli a mě Korsakovovi poskoci nacpali na zadní sedadlo SUV.

Během těch několika posledních let se můj život začal ubírat po relativně „normálních“ kolejích. Složila jsem maturitu a zapsala jsem se na několik uměleckých kroužků. Zrovna minulý týden jsem si prohlížela kurzy místní komunitní školy. Tak jako to dělají *normální* jednadvacátníci.

Sofii tu zahrnuju informacemi o sobě – které ale ona už stejně odněkud ví –, ovšem nazpátek od ní nedostávám skoro nic. „Takže, váš manžel je ve vězení?“

„Svým způsobem ano,“ odvětí mi tajemně.

„Já ale nevím vůbec nic o tom, jak někoho vysvobodit z basy, pokud teda nepotřebujete někoho, kdo by vám od ní ukradl klíč, což by ale do zajista zvládl kterýkoliv z *těchhle*.“ Kývnu bradou směrem k jejímu týmu zabijáků.

„Možná byste měla svou užitečnost spíše *nadsazovat* než podceňovat? Časem zjistíte, že je to ve vašem zájmu. Ti, kteří mají pro ostatní hodnotu, se většinou dožívají vyššího věku.“

Těžko říct, jestli to je dobře míněná rada, nebo vyhrůžka. „Já prostě pořád nechápu, proč jste si vybrali zrovna mě.“

„Já jsem si vás nevybrala. To byl Malachi.“

„Jenže *proč?*“ A co je ten chlap vůbec zač?!

„Musím připustit, že ani já sama tomu tak úplně nerozumím. Znepokojuje mě to. Udělala jste na mě ale dojem, obzvláště vzhledem k vašemu věku.“

„Mé schopnosti krást na vás udělaly dojem?“

„To je snad to jediné, čeho si na sobě ceníte?“ Nakloní hlavu na stranu a očima přejeđe po celé délce mých černých vlasů. Ještě pozdě večer byly jemné jako havraní peří, jenže pak liják to náročné stylistické dílo celé zkazil. „Ve svém oboru jste skutečně zdatná. Dokonce *natolik* zdatná, až by jeden řekl, že jste k tomu bylo obdařená talentem odněkud shůry.“

„Jsem si celkem jistá, že jedno z příkázání právě tenhle můj *talent* zavrhuje.“ Byť občas i mě samotnou překvapí, s jakou lehkostí dokážu ostatní připravit o jejich majetek.

Ušklíbne se. „Já před sebou vidím bystrou mladou ženu, která se naučila přežít a přizpůsobit, ačkoliv jí její nejbližší zradili a opustili. Která je nesmírně vnímavá vůči svému okolí a náležitě obezřetná před riziky, ale která je natolik houževnatá, že neztrácí hlavu ani v těch nejnebezpečnějších situacích. A která dokáže poznat, když nemá na vybranou a musí si vystačit jenom s tím, co zrovna má. Tohle všechno vám rozhodně přijde vhod.“

Zrudnu ve tvářích. Nejsem moc zvyklá na to, že by mě někdo zahrnoval lichotkami. Už si ani nepamatuju, kdy to bylo naposledy. Neunikne mi ale její podprahové sdělení – ať už pro mě má nachystané cokoli, nebude před tím úniku. „Už jsem se s ním setkala? S Malachiem?“

„Ještě ne, ale časem by k tomu dojít mohlo.“

Sofie je vyhýbavá, což znamená, že něco skrývá. Je tu ještě jedna otázka, která nesnese odkladu. „Co bude potom, až vám pomůžu vysvobodit manžela?“

„Váš úkol bude splněn.“

„A už vám nebudu nic dlužná? Vy mě necháte jít?“ Ke svému starému životu v New Yorku už se nebudu moct vrátit. Ne dokud bude Tony naživu. Možná jsem měla Sofii nechat, aby ho zabila.

V očích jí zableskne cosi nepoznatelného. „To *já* budu mít dluh vůči vám. Dluh, který nebude nikdy možné splatit.“ Jako by mi vracela to, co jsem předtím řekla o Korsakovovi.

„Jenže já v tomhle nemám vůbec na vybranou.“

„To nemáte.“ Její hlas náhle zhrubne. Jako by ji ten nepatrný náznak možnosti, že bych mohla odmítnout, rozlítíl. Ale dává to smysl, jestli je opravdu v sázce život jejího manžela.

Řinčení čepele meče zasouvané do pochvy přitáhne mou pozornost k muži s nažloutlýma očima. Ten právě odkládá Sofiin meč potom, co ho očistil, já v tom ale přesto cítím jakési varování.

Abych trochu uklidnila nervy, naprázdno polknu. „Nemohla byste mi alespoň –“

„Vše vám bude vysvětleno, jakmile nadejde ten správný čas. Zatím tomu tak ale není.“ Zase se vrátí ke svým novinám a zlehka zatřepe jejich stránkami.

Bez ohledu na to, jak moc se snažím vzpomínku na Korsakova a jeho zmasakrované muže vytěsnit, mám je pořád před očima. Zachumlám se do vlněné deky a sleduju, jak se svět pode mnou postupně propadá do naprosté tmy. Přemýšlím, jak dlouho ještě budu muset hrát o čas, než budu těmhle šilencům muset vzít roha.

Nějak se mi při tom podaří zabrat.

„Vy tady *bydlíte*?“

„*Oui.*“

„Ale vždyť tohle je *opravdický* hrad.“ Postavený na vrcholku kopce, odkud shlíží na kouzelné městečko, chráněný kamennými hradbami a železnou bránou, s cestou dlážděnou kočičími hlavami a špičatými, břechtanem zarostlými věžemi tyčícími se vysoko nad našimi hlavami.

„*Oui.* Ten zámek patří mně. Mně a Elijahovi.“

Je mi jasné, že bych měla pátrat po únikových cestách, já se ale celá okouzlená rozhlížím kolem sebe a vstřebávám to rozlehlé středověké nádvoří, zcela prázdné až na matně černé auto, ve kterém jsme přijeli, a jednu osamělou mourovatou kočku, co vysedává na schodišti a jazykem si čistí tlapku. Každý z dvojice bodyguardů-zabijáků se vytratí do menší oddělené budovy, s sebou si odnesou i ty svoje sportovní tašky plné smrtících zbraní.